

SAZ KAFESTE MOR KUŞLAR



SEMİH SERGEN



KÜLTÜR BAKANLIĞI

SANAT / TİYATRO





KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINLARI / 1644
Yayımlar Dairesi Başkanlığı
Sanat-Tiyatro Dizisi / 91-100

SAZ KAFESTE MOR KUŞLAR

Semih SERGEN

© KÜLTÜR BAKANLIĞI 1994 - ANKARA
ISBN 975 - 17 - 1415 - X
Kapak Düzeni / Nermin KESKİN

Birinci Baskı, 10.000 Adet.

KÜLTÜR BAKANLIĞI MİLLİ KÜTÜPHANE BASİMEVİ
ANKARA - 1994

Okuma aydınlanmanın temel ışığıdır. Bu ışıktan yoksun toplum çağdaş dünya içinde yeri yoktur.

Bu gerçek yüzyıllardır değişmemiştir. Yönetimlerin kitaptan, okuma ediminden, bireylerin aydınlanmasından korkmasının temel nedeni de budur. Okuyan birey, özgürleşen, kendi içine doğru derinleşen, kendi üstünde başka bir gücün denetimini dışlayan, istemeyen insandır.

Aslında içinde yaşadığımız dönemin en tutarlı yönetim biçimi olan demokrasinin, böylesi toplumlarda işlemesi de işletilmesi de en kolay ve gerçekçi olanıdır. Ne var ki, yönetenler kendi günlük çıkarları için aslında çok daha zor bir yolu denemektedirler. Bireylerin yalnızca kendilerine bağlı olmasını isterlerken ve bunun daha kolay bir yönetme biçimi olduğunu düşünürlerken yanılmaktadırlar. Çünkü öylesi bir toplumu oluşturan kitlelerin belli konular çevresinde yönetilmeleri, birleştirilmeleri çok daha güç olacaktır. O kitleler gerçeği, birileri tarafından doğru olarak söylene de anlamakta ve tanımlamakta güçlük çeceklerdir. Böylesi bir toplumu yönetmek kolay değil, güç ve sorunlarla doludur.

Türkiye toplumu böylesi bir süreçten geçti. İnsanlarının güdümlü bir siyasal ve kültürel yapılanma içinde tutsak edilmek istendiği dönemleri aşmasını bildik. Fakat, bu yakın tarihimizde, ardımızda sancılar ve sıkıntılar bırakmadığımız anlamına gelmiyor.

Şimdi o dönemi bir daha geriye dönüşü olmayacak bir noktaya itmeye çalışıyoruz. Bu nedenle olduğu kadar içinden geçmekte olduğumuz dönemin temel motiflerini de yakından izlediğimiz, ona zorunlu olduğumuz için kitap-okuma ikilisine ayrı ve özel bir önem veriyoruz.

Kendi içinde özgürleşmiş bireye, bugün her zamankinden çok ihtiyacımız var. Çünkü dünya bir yandan küreselleşirken bir yandan da kitle iletişim araçlarının yoğun ve baskıcı denetimi altında kalmaktadır. İnsanoğlunun artık muhalefet etme olanağı bile elinden alınmaktadır. Çünkü muhalefetin tekil bir yönetime ve tekil bir eyleme yöneldiği dönemler, iletişim araçlarının kitleselliği karşısında geriye itilmekte, adeta yok olmaktadır. Bir başka deyişle öznesiz bir baskı dönemini yaşıyoruz.

Bu dönemi aşabilmek ancak halkın sağlıklı eğitim almış bireylerden oluşmasıyla olanaklıdır. Aydınlaşmış, dünya görüşünü ve istemlerini berraklaştırmış birey, kitle kültürünün baskısından da 'travma'sından da kendisini kurtarabilecektir.

Bunu sağlayacak en temel öge kitaptır ve gerçekleştirilmesi ancak okumanın damıtılmış tatları ile olasıdır.

Demokrasinin bir yeryüzü yönetimi olmaya doğru gittiği bir dönemde, demokratik bir kültür politikasını temellendirmeye çalıştığımız şu sırada başka bir yaklaşımı benimsememiz olanaksızdır.

Bu nedenle kitap konusunda başlattığımız çabaları, yeni dizilerle, yeni yayıncılık anlayışıyla yeni bir evreye taşıyoruz.

Kitap ile bütünleşecek insanlarımız ve okumanın ışığı ile yıkılacak bilinçlerimiz bu yoldaki çalışmalarımızın en büyük güvencesidir.

D. Fikri SAĞLAR
Kültür Bakanı

KİŞİLER

ÖNDER
SEVGİ
ESRA
BABA
NEJAT
SİBEL
RAHMİ
ERGÜN
HALA
GÜLÜMSER
ZEYNEP
İSMAIL

ÖN OYUN

(Bir yaz gecesi. İstanbul'da büyük bir yalılıköşkün salonu. Arka tarafa, denize açılan balkon pencerelerinden içeri anlatılmaz güzellikte bir ay ışığı dolmaktadır. Perde açıldığında sahne boştur. Önce kapı tek-melenir. Sonra kapıyı anahtarla açarak Önder içeri girer. 18 yaşında solgun bir çocuktur. Günün son modası biçiminde giyinmiştir. Örneğin bir punk'çu gibi. Ay ışığında dahada solgun gözükmetedir. Çok sarhoştur. Önce ışığı yakmaz. Gitarını arar. Bulamaz. Işığı yakar. Çok zengin, lüks, zevkle döşenmiş bir salon, Ortada büyük ve modern bir şömine, şöminenin sağında yatak odalarına açılan kapı. Önde lüks bir kanep ve koltuklar. Sol tarafta masa, iskemleler. Oyun boyunca bu eşyalar değişik yerleri anlatmakta kullanılacaktır. Önder'in gitarı şöminenin sağ yan duvarına asılmıştır. Ararken konuşmaya başlar. Günah çıkartmayla, şiir arası bir şey. Gitarı bulunca önce kendinin olan bir melodiyi çalar. Sonra buna az önce söylediklerini sığdırmaya çalışır. Zaman zaman recitatif gibi söyler.)

ÖNDER — Bir hayvandan geldiğimiz kesin. Hayır bir hayvandan değil birçok hayvandan. Yılandan, çiyandan, kaplandan, sırtlandan. Ben sivrisinekten geliyorum örneğin. Dişi bir sivrisinekten. Gereksiz yere durmadan çoğalan. İğrenç yumurtalarını dayatılmaz dünyanın en güzel çiçeklerine bırakan. (Gitarını bulmuştur.) Hah ha... Sonunda buldum seni... Saygıdeğer dert ortağım. (Gitarın önünde saygı ile

*eğilir. Önce kısa bir ezgi çalar. Daha çok ağıta benzen.
yen. Sonra söyler.)*

Bir sinekten geliyorum.

Kim demiş maymundan diye.

Böcek olup ürüyorum.

Gereksiz yere... Gereksiz yere.

Dişi bir sivriyim ben.

Gör... Gör... Gör...

Bir yanım sivri bir yanım kör,

Bak... Bak... Bak...

Bir yanım kara bir yanım ak.

Biraz yılan biraz çıyan

Biraz kaplan biraz sırtlan

Biraz insan biraz hayvan

Çok... Çok... Çok...

Bir yanım var bir yanım yok.

Yok... Yok... Yok...

*(Önce yavaştan çalınan gitar sonlara doğru gittikçe
sertleşir. Nerdeyse telleri kopacaktır gitarın. Sonun-
da ağlayarak gitarın üstüne kapanır.)*

Bir yanım insan bir yanım sırtlan.

Bir yanım var bir yanım yok.

Yok... Yok... Yok...

(Son cümlelerde Sevgi girmiştir. Yirmi yaşındadır. Dikkatle bakılınca güzeldir. Ama o hep kaçmıştır kendi güzelliğinden. Şöminenin arkasından son sözleri dinlemiştir. Önder'in sızdığını farkedince gelir kardeşini kaldırmaya çalışır. Salondan çıkartırken ışıklar kararır.)

(O gecenin sabahı Sevgi girer. Annesine bakmadan yürür.)

ESRA — Günaydın der insan kalkınca.

SEVGİ — İnananmıyorum böyle saçmalıklara.

ESRA — Neymiş saçma olan günaydın demek mi?

SEVGİ — Günaydın, iyi günler, kolay gelsin, hepsi... Ne yararı var sanki bu saçmalıkların?

ESRA — Gene tersliğin üstünde.

SEVGİ — Yalan mı?

ESRA — Sen bilirsin, deme öyleyse.

SEVGİ — Demiyorumki zaten. Sakız olmuş bir yığın kalıp. Bana bıraksalar hep tersini söyledim. Kötü günler, uğursuz geceler, korkulu rüyalar...

ESRA — (Susar.)

SEVGİ — Niye susuyorsun öyle değil mi?

ESRA — Dedim ya ters tarafından kalkmışsın diye.

SEVGİ — Tersine, yüz tarafımdan kalktım. (Düş içinde) Babamı gördüm dün gece. Bana kır çiçeklerinden bir demet verdi. Ne demek acaba?

ESRA — Her gece görmeye başladın.

SEVGİ — Papatyalar, nergisler, dağ laleleri...Ne demek acaba?

ESRA — Ne, ne demek?

SEVGİ — Kır çiçeklerinden bir demet vermesi?

ESRA — Suçlarını bağışlatmak içindir.

SEVGİ — (*Sevgi dolu*) Hiç suçlu olmadı ki.

ESRA — Sana karşı.

SEVGİ — Sana karşı oldu mu?

ESRA — Açtırma şimdi.

SEVGİ — Sahi sana karşı hiç suçlu oldu mu babam?

ESRA — Bilmiyormuş gibi konuşma.

SEVGİ — Yalan söylüyorsun.

ESRA — Önder kalkmadı mı daha?

SEVGİ — Kaçma.

ESRA — Kaçmıyorum.

SEVGİ — Babam yiğit adamdı.

ESRA — Kaçta geldi dün gece?

SEVGİ — Babam mı?

ESRA — Saçmalama.

SEVGİ — Yatar yatmaz görmüyorum. Uyanmama yakın.
Gün ışıırken. Zaten düştün sonra da uyuyamıyorum
artık.

ESRA — Gene bir şeyler çeviriyor gibi geliyor bana. Birbit
yeniği çıkacak ardından. (*Önder için söylemiştir.*)

SEVGİ — (*Kaldığı yerdedir.*) Belki çok düşünüyorum
da ondan. Her gece giriyor düşüme.

ESRA — Ben Önder'den söz ediyorum.

SEVGİ — N'olmuş Önder'e?

ESRA — Beni dinlemiyorsun sen. Yada kasten yapıyorsun. Duyuyorsun cevap vermiyorsun. Para aldı mı senden?

SEVGİ — Aldı...

ESRA — Sana verme demiştim.

SEVGİ — Senden isteyince vermiyor musun?

ESRA — Ben annesiyim.

SEVGİ — Ben nesiylim?

ESRA — Kaçta geldi dün gece?

SEVGİ — Gece değildi. Gün ağarıyordu. Sen duymadın mı geldiğini?

ESRA — Çok yorgundum yatar yatmaz uyumuşum.

SEVGİ — *(İğneler)* Hani çıt olsa uyanırdın?

ESRA — Uyanırım tabii.

SEVGİ — Niye uyanmadın öyleyse? Önce kapıyı tekmeledi sonra gitar çaldı.

ESRA — Benim odamdan duyulmuyor.

SEVGİ — Burada çaldı, salonda. Uzun uzun. Gitarı parçalamak istiyordu sanki.

ESRA — Hap almıştım ondan duymamışımdır.

SEVGİ — *(Susmadan sonra)* Sen de geç geldin.

ESRA — *(Kuşkulu)* Beni mi gözlüyorsun sen? Oyun bitti Neboşlara çorba içmeye gittik.

SEVGİ — Hesap vermek zorunda değilsin.

ESRA — Hesap vermiyorum. Anlatıyorum.

SEVGİ — *(Susmadan sonra)* Gördüm sizi...

ESRA — *(Bozulmuş)* Gördün mü?

SEVGİ — Balkondaydım. Uykum kaçtı çıkıp biraz denizi seyredeyim dedim.

ESRA — Geç olunca Nafiz bey ben bırakırım dedi.

SEVGİ — Gördüm, balkondaydım.

ESRA — Gördünse gördün. Bende yaşıyorum, ot değilim.

SEVGİ — *(Gene düş içinde)* Kır çiçeklerinden bir demet verdi. Bunları senin için topladım dedi... Uzun uzun gözlerimin içine baktı. Gülümsedi. Hiç gitmesin istiyordum. *(Acı içinde)* Kapının tekmelenişiyle uyandım. Önder'miş...

ESRA — Sarhoş muydu?

SEVGİ — Hem de çok. Gitar çalıp ağladı. *(Adeta kıvrılır gibi)* ne derdi var bilmiyorum ki? Gitarı parçalamak istiyordu sanki.

ESRA — Allah Allah nasıl oldu da duymadım.

SEVGİ — *(İğneli)* Oysa çıt olsa uyanırsın.

ESRA — *(Patlar.)* Uyanırım ya, uyanırım tabii...

SEVGİ — *(Hiç duymamış gibi)* Ne demek acaba, ne demek?

ESRA — Bir doktora gitsen iyi olacak demek.

SEVGİ — Gittim...

ESRA — Gittin mi, ne zaman? Neden bana söylemedin?

SEVGİ — Söylesem ilginizi çeker miydi?

ESRA — Elbette. Annen değil miyim?

SEVGİ — Sahi, sen benim annemsin değil mi?

ESRA — Hangi doktora gittin?

- SEVGİ** — Cavit Bey'e.
- ESRA** — Ne doktoru bu Cavit Bey.
- SEVGİ** — Deli doktoru. İnsanların neden delirdiğini bulmaya çalışıyor.
- ESRA** — Bulabildi mi seninkini?
- SEVGİ** — Çok soru sordu sıkıldım.
- ESRA** — Peki ben sana dostça bir şey sorsam cevap verir misin?
- SEVGİ** — Sen benim dostum olamazsın.
- ESRA** — Bir deneyelim belki başarırız.
- SEVGİ** — *(Bir susuştan sonra)* Benim için yoksun ki?
- ESRA** — Biliyorum. Kendi inandıklarının dışında bir gerçek olduğunu kabul edebilir misin?
- SEVGİ** — Sen inandığın gerçeği söylesene bana.
- ESRA** — Benim de insan olmam örneğin.
- SEVGİ** — Yanlış söyledin. Senin de kadın olman. Karşı konulmaz bir kadın.
- ESRA** — Öyle diyelim. Benim kadın olarak yaşamaya hakkım yok mu?
- SEVGİ** — İkimiz ayrı şeyler anlıyoruz kadınlık sözünden.
- ESRA** — Sen benim bir rahibe gibi yaşamamı istiyorsun.
- SEVGİ** — Dün gece gördüm sizi. Bahçede uzun uzun öpüştünüz.
- ESRA** — Senin yerinde olsam utanırdım.
- SEVGİ** — Sizi gördüğüm için mi?
- ESRA** — Bizi seyrettiğin için.

SEVGİ — Sen yapmaya utanmıyorsun da ben bakmaya mı utanacağım? Nefret ediyorum senden.

ESRA — *(Sert)* Terbiyeni takın. Annenle konuştuğunu unutma.

SEVGİ — *(Sakin)* Utanıyorum annem olduğun için.

ESRA — *(Son sözler söylenirken Önder girmiştir. Bir şey söylemeden durur. Esra, aşırı bir sevgiyle ve daha çok küçük bir çocukla konuşmuş gibi.)* Kalktın mı canım? Merak ettim bu saate kadar uyuyunca.

SEVGİ — *(Büyük bir sevgi ve düşkünlükle)* Süt getireyim mi sana?

ÖNDER — *(Kımlıdamaz)* Hayır.

ESRA — *(Yanına gider şefkatle)* Portakal suyu iç öyleyse. *(Önder cevap vermez.)*

SEVGİ — Ben sıkayım.

ESRA — Sen dur ben sıkarım. *(Mutfağa geçer.)*

SEVGİ — Çok sarhoştun dün gece. Yüzün hâlâ sapsarı. Bir şeyler ye de hemen yat.

ESRA — *(Mutfaktan seslenir.)* Şeker ister misin portakal suyuna?

ÖNDER — *(Cevap vermez.)*

SEVGİ — *(Mutfağa seslenerek)* Sen getir belki ister.

ESRA — *(Girer. Elinde bir gümüş tepsi. Üstünde kristal bardağa sıkılmış portakal suyu, şekerlik, tabak içinde kek)*

Biraz da kek getirdim içini bastırır. Hadi ama kırma anneni... *(Önder kımlıdamaz. Esra yanına gider bir çocuk gibi yüzünü okşayarak.)* Benim güzel oğlum...

Benim tatlı oğlum. Biriciğim. Hadi canikom kırma anneciğini. (*Öper yanaklarını*) istersen yanına getireyim.

ÖNDER — (*Annesinin okşamalarından sonra sanki başka bir insan olmuştur. Yürür masanın başına geçer portakal suyunu içmeye başlar. Anne karşısına geçip oturmuştur.*)

ESRA — Servet Bey telefon etti. Dün de gitmemişsin. Üçüncü oluyor bu. Adam üç kere randevu verdi sana.

ÖNDER — Korkuyorum.

ESRA — Koca delikanlı oldun insan korkar mı hiç?

ÖNDER — Ben korkuyorum.

ESRA — Bugün birlikte gidelim istersen.

ÖNDER — Şimdi ağrııyor ağrınınca gideriz.

SEVGİ — Kahvaltını bitir de hemen yat. Rengin sapsarı...

ESRA — Bugün salı değil mi? Tabii salı. Kursa gitmeyecek miydin sen?

ÖNDER — Kurs yok artık. Bitti kurs.

ESRA — (*Anlamamıştır.*) Hani Temmuz sonuna kadardı?

ÖNDER — Bitti işte. Ben bitirdim.

ESRA — (*Hâlâ anlamamıştır.*) Faydasını gördün mü bari?

ÖNDER — Görmez olur muyum hiç. Profesör oldum.

ESRA — Şakayı bırak şu iki dersi verdin mi hayırlısıyla...

ÖNDER — Çalışma bakanı oldum gitti. (*Telefon çalar.*)

SEVGİ — Efendim... Evet burada... (*Anneye*) Seni istiyorlar.

ESRA — Ne boştur... *(Cilveli)* Allo... Effendim hayatım...

SEVGİ — Dört dersten değil miydi senin takıntın?

ÖNDER — Hayalini bozma kadının. Madem iki biliyor bırak öyle kalsın.

ESRA — Beşten önce olmaz. Daha berbere gideceğim. Sen gel Fuat'a gidelim... Yok seninkinin elleri tahta gibi şekerim. *(Kahkaha)* Gelince konuşuruz... *(Belli ki müstehcen bir şey söylenmiştir.)* O anlatacakmış sana dersin. Babay... Öptüm hayatım. *(Kapatır.)* Ne boş... Bugün onlarda toplanacağız da.

SEVGİ — Sinir şey. İsme bak Ne boş. Nebahat desene şuna. Köpek ismi gibi.

ESRA — Ben senin arkadaşlarına karışıyor muyum?

SEVGİ — Halam gelirse ne diyeyim?

ESRA — Kıvrırver birşeyler. Sen ne yapacaksın Önder?

SEVGİ — Uyuyacak herhalde.

ESRA — Sana sormadım.

ÖNDER — Para ver bana.

ESRA — *(Düzelterek)* Bana para verebilir misin anneciğim?

ÖNDER — *(Robot gibi)* Bana para verebilir misin anneciğim?

ESRA — Hah işte böyle. Şimdi söyle bakalım ne kadar istiyorsun?

ÖNDER — Altıyüz milyon.

ESRA — *(Gülerek)* Delirdin galiba. Ne yapacaksın altıyüz milyonu?

ÖNDER — Araba alacağım.

SEVGİ — Kötü kullanıyorsun arabayı. Esaslı bir kurs alman gerek senin.

ESRA — Hem sonra çok istiyorsan benim arabamı kullanırsın.

ÖNDER — Arkadaşım satıyor arabasını. Onu almak istiyorum.

ESRA — Sonra düşünürüz. Akşamları eve geç gelme emi hayatım. Geldiğimde evde bulayım seni.

SEVGİ — Sen kaçta gelirsin?

ESRA — *(Dikleşir.)* Sana hesap vermek zorunda değilim... Duydun dediğimi değil mi canım. Daha çocuk sayılırsın sen.

ÖNDER — Ne çocuk ama.

ESRA — Tabii çocuksun. Ağustosta onsekizine gireceksin.

SEVGİ — Ondokuzuna.

ESRA — Doğuran benim, onuda mı benden iyi bileceksin?

SEVGİ — *(Alay ederek)* Hangi takvime göre bu. Ay takvimine göre mi?

ESRA — Saçmalama.

ÖNDER — Ben harika bir çocuk olduğum için doğduğumda bir yaşındaydım. Sekiz de dişim vardı.

ESRA — *(Duymamış gibi)* Unutma canım emi, geç gelmek, çirkin şeyler yapmak yok... *(Para verir.)* Al bakalım 500 bin lira sana yeter de artar bile. Hem sen neden kartını kullanmıyorsun?

ÖNDER — Oradaki parayı çektim.

ESRA — Canın sağ olsun. *(Sevgi'ye bakmadan çıkar.)*

SEVGİ — Uyumak ister misin?

ÖNDER — Hayır.

SEVGİ — Öyleyse konuşalım. Konuşmak istiyorum seninle.

ÖNDER — Konuşmaktan başka bir şey yaptığımız yok ki zaten. Hep konuşuyoruz. Durmadan. Konuştukça daha da çok batıyoruz.

SEVGİ — Konuşmak zorundayız ama.

ÖNDER — Susmak daha iyi.

SEVGİ — Koca adam oldun. Bu ailenin sorunları seni de ilgilendirmeli artık.

ÖNDER — Yoruldum. Düşünmek istemiyorum.

SEVGİ — Kaçıyorsun.

ÖNDER — Evet kaçıyorum. Onu da düşünmek istemiyorum, kendimi de.

SEVGİ — Beni hesaba katmıyorsun bakıyorum.

ÖNDER — Sen kendini düşünebilirsin. Güçlüsün sen.

SEVGİ — Bir erkek tarafından düşünölmek istiyorum.

ÖNDER — Bir sevgili bul öyleyse.

SEVGİ — Ben senden söz ediyorum.

ÖNDER — O dediğın erkek ben miyim?

SEVGİ — Tabii sensin.

ÖNDER — Demek beni de erkekten sayıyorsun?

SEVGİ — Evet. Hemde güçlü bir erkek. Daha da güçlü olacaksın ilerde.

ÖNDER — Ne kadar ilerde?

SEVGİ — Ben ciddi konuşuyorum.

ÖNDER — Ben de ciddi konuşuyorum. Boşuna yorma kendini. Benim hiç umudum yok. Zaten istemiyorum.

SEVGİ — Böyle konuşma üzülüyorum.

ÖNDER — Nasıl konuşmamı isterdin? Her şeyi biliyorum sayın başkanım. Her şeye el koyacağım yakında. Güçlü bir gergedan olup bütün yanlışları düzelteceğim. Boynuzumun parçalayıp dağıtmadığı hiçbir eğri kalmayacak.

SEVGİ — Gergedan olmana gerek yok erkek ol yeter.

ÖNDER — Bu sözü duyunca kusmak geliyor içimden.

SEVGİ — Neden ama? Söyle bana, neler hissediyorsan anlat. Ne düşünüyorsan.

ÖNDER — Neyi öğrenmek istiyorsun açık konuş. Sor söyleyeyim ne öğrenmek istiyorsan.

SEVGİ — *(Kaçamak)* Sana ait her şeyi. Biliyorsun senden başka kimsem yok artık.

ÖNDER — Bir kişi daha var unutuyorsun galiba.

SEVGİ — Anneni.

ÖNDER — Annemizi...

SEVGİ — *(Heceleyerek)* An-ne-mi-zi... Biraz daha büyük olsaydın. Biraz daha güçlü...

ÖNDER — Sirk'e mi gönderirdin?

SEVGİ — Gene kaçyorsun.

ÖNDER — Senin bildiklerini bilsem ne olacak peki?

SEVGİ — Bilmek istemiyor musun?

ÖNDER — *(Sakin)* Biliyorum.

SEVGİ — Biliyor musun?

ÖNDER — Biliyorum. Ama beni ilgilendirmiyor. Hem biraz da hak veriyorum ona.

SEVGİ — *(Tüyleri diken diken)* Hayır. Söyleyemezsin bunu. Yeterince bilmiyorsun. Eğer her şeyi bilseydin böyle konuşmazdın.

ÖNDER — *(Bıkkın)* Yeter artık yorulduğum. Bilmek istemiyorum. Hiçbir şey bilmek istemiyorum. *(Çıkar. Çevre ışıklar azalırken şöminenin üzerindeki babanın resmi belirginleşir. Müzik girmiştir. Bu ve bundan sonraki geriye dönüş sahnelerinde müzik yardımcı unsur olarak kullanılacaktır.)*

SEVGİ — *(Sanki babayla konuşuyor dertleşiyor gibidir.)* Duydun değil mi? Biliyorum dedi. Gerçekten biliyor mu acaba? Belki bilmiyor da tartışmamak için öyle söylüyor. Bilse böyle davranmazdı. Belki bazı şeyleri tahmin ediyor. Ama seninle ben biliyoruz. Biliyoruz değil mi baba? *(Sanki cevap beklemiştir.)* Sen seyahatteydin o gün. Sahi ne çok seyahate çıkardın. Bir ara bizden kaçırıyorsun sanmıştım. Sen gidince hırkanla yatardım. Kolları çok uzun gelirdi. Ellerimi örterdi. Kokunu, sıcaklığını duyururdu bana... Sımsıkı sarınırdım... Dün gece balkondayken... *(Vazgeçer söylemekten)* Neden kır çiçekleri getiriyorsun bana? Hep kır çiçekleri. Neden? *(Sonsöz biterken resim kararır aynı anda normal aydınlanma. Esra, şöminenin yanındaki koltukta oturmaktadır. Önder divana uzanmış. Sevgi kaldığı yerde sürdürür konuşmasını.)*

SEVGİ — Neden?

ESRA — Böylesi onun için daha yararlı da ondan.

SEVGİ — Nasıl bu kadar basit görebiliyorsun anlamıyorum.

ESRA — Sen anne olsaydın ne yapardın?

SEVGİ — Ben anne olmayacağım.

ESRA — Çok fazla roman okuyorsun.

SEVGİ — Romandan değil.

ESRA — Neden peki? Televizyondan mı?

SEVGİ — Gördüğüm örnekler korkutuyor beni.

ESRA — Gene laf çakıştırıyorsun. Evet, cevap vermedin?

SEVGİ — Ben göndermezdim yatılı okula.

ÖNDER — Ben de fikrimi söyleyebilir miyim kendi hakkımda?

ESRA — Tabii söyleyebilirsin.

ÖNDER — Ama belkide saygısızlık olur size karşı.

ESRA — *(Dalga geçtiğini anlamamıştır.)* Hiç de saygısızlık olmaz.

ÖNDER — Sen ne dersin Sevgi?

ESRA — Siz ne dersiniz ablacığım?

ÖNDER — Siz ne dersiniz ablacığım?

SEVGİ — Buna asıl karar vermesi gereken sensin.

ÖNDER — *(Robot gibi tekrar eder.)* Peki öyleyse ben gitmek istiyorum. Buna asıl karar vermesi gereken benim.

ESRA — Gördün mü bak o da istiyor işte.

SEVGİ — Gerçek olamaz.

ESRA — Neden olamazmış?

SEVGİ — Olamaz da ondan. Onun için neyin iyi neyin kötü olabileceğini bilecek yaşta.

ESRA — Yahu delirtme insanı. Biraz önce kendi söyledi istediğini.

SEVGİ — Gerçekten istiyor musun Önder?

ÖNDER — (*Çok sakın dalga geçer.*) Hayır istemiyorum.

SEVGİ — Gördün mü bak istemiyor.

ESRA — Şaka yapıyor. Bu kadar yaramazlıktan sonra istemesi gerek.

ÖNDER — Şaka yapıyorum bu kadar yaramazlıktan sonra.

ESRA — Öyle değil mi tatlım? Yatılı okula gitmen gerek değil mi?

ÖNDER — (*Patlamanın eşiğinde ama sakın*) Evet anneciğim.

ESRA — O gece biraz içkiliymişsin. Polis amcalar öyle söyledi bize.

ÖNDER — Polis amcalar doğru söylemiş. Biraz içkiliydim.

SEVGİ — Ne birazı bal gibi sarhoşmuş işte.

ESRA — (*Anlamazdan gelerek*) Raporda öyle yazmıyor.

SEVGİ — Onlar bizim para verip yazdırdığımız raporlar da ondan.

ESRA — Para vermedik biz.

ÖNDER — Para vermedik.

SEVGİ — Evet para vermedik hediye aldık.

ÖNDER — Hediye aldık.

ESRA — İsmail beyin dostuydu adam. Çok gitti geldi, çok uğraştı diye küçük bir hediye aldık.

ÖNDER — Küçük bir hediye.

SEVGİ — Evet küçük bir gümüş sofrta takımı.

ÖNDER — Bir şey söyleyebilir miyim?

ESRA — Senin uyku saatin gelmedi mi daha?

ÖNDER — *(Robot gibi)* Doğru, benim uyku saatim gelmedi mi daha? *(Yürür.)*

ESRA — Ne söyleyecektin Önder?

ÖNDER — *(Sükûnet içinde döner.)* Allah ikinizin de belasını versin.

(Çıkar.)

ESRA — Üzülüyor. Morali çok bozuk. Ama elden ne gelir oldu bir kere. Neyse Allahtan İsmail bey yaptıracak.

SEVGİ — Neyi, arabayı mı kopan kolu mu?

ESRA — Sırası gelince onu da yaptıracak tabii. Şimdilik çocuğun babasına biraz para vermiş.

SEVGİ — Ne kadar biraz?

ESRA — Biraz işte canım.

SEVGİ — Almamak üzere mi vermiş?

ESRA — *(Bu ince alayın farkına varmamıştır.)* Tabii almamak üzere. Biz sigortadan alacağız zaten verdiğimiz kadarını.

SEVGİ — Utanmadan bir de sigortadan para mı alacaksınız?

ESRA — *(Çok rahat)* Elbette alacağız. Suçlu biz değiliz ki. Önder'e yüzde otuz verdiler.

SEVGİ — Yüzde otuz verdirdik. Biz verdirdik. Parayla.

ESRA — Her neyse verdiler verdirdik. Elimizdeki raporlara göre suçsuz olduğumuz için de...

SEVGİ — Suçsuz olduğumuz için de sigortadan parayı geri alacağız.

ESRA — *(Çok rahat)* Geri alacağız tabii.

SEVGİ — Hiç utanmamız yok bizim.

ESRA — Neden utanalım? Biz istemedik ki parayı. Önder'in suçsuz olduğu anlaşılınca sigorta ödemeyi kabul etti. Biz de hakkımız olan parayı alacağız tabii.

SEVGİ — Sigorta müfettişine ne kadar verdik?

ESRA — Ne bileyim ben ne kadar verdik. *(Boş bulunmuştur.)* belki de hiç vermedik.

SEVGİ — Ne pis bir çark bu.

ESRA — Biz icat etmedik ya. Zaten böyle dönüyordu.

SEVGİ — Bir şeyler eksik. Belki de bu eksiklik bizde, bizim gibi düşünenlerde.

ESRA — Çok okuyorsun. Bütün gece ışığın açık duruyor. Bak yüzünde sapsarı. Rahat ol biraz. Keyfine bak. Her şeyi kendine dert etme. Hayatın tadını çıkar. Yaşıtların diskoteklerde geziyor, sen kitapçılarda.

SEVGİ — Keşke gidebilsem o dediğin yerlere.

ESRA — Denedin mi hiç?

SEVGİ — Bir kez denedim.

(Işıklar kararırken hızlı bir disko müziği başlar. Babanın resmi fondan alınmıştır. Fonda renkli ve hareketli bir slaytla, bir hücrenin çatlayıp, çocuğa dönüşmesini anlatan yada simgeleyen bir renk ve ışık oyunu. Sahne, loş ışıklarla aydınlatılmıştır. Sevgi ve Sibel girer. Sağ dipte iki kişi oturmaktadır.)

NEJAT — Hey burdayız!

SİBEL — Geç kalmadık değil mi?

NEJAT — Saat kullanmam bilirsin. *(Oturulan yere gelirler.)* Sibel bu, sahibim. Bu da babam.

SİBEL — Merhaba baba. Bu da Sevgi.

BABA — *(Uzunca boylu, erkek giysileri içinde, saçları kesilmiş, gözlüklü öyle ki erkek olduğunu kabul ederiz.)* Şu ünlü erkek düşmanı... Sevindim...

SEVGİ — Erkek düşmanı değilim. *(Otururlar.)* Yalnız pek fazla erkek arkadaşım olmadı.

BABA — Buna daha çok sevindim.

NEJAT — Ne içiyoruz?

SİBEL — Ne olursa.

BABA — Her zaman ki gibi.

SEVGİ — Ben bir kola içeyim.

BABA — *(Yadırgamıştır. Dalga geçerek.)* Süte mi karıştır-sınlar, yoğur da mı? *(Nejat, Sibel kahkaha atarlar.)*

SEVGİ — İçmesini bilmemde ondan. Keyfinizi kaçırmamak için böyle söyledim.

BABA — Öğrenirsin yavrum. *(Cebinden çıkardığı cep konyasından hızlı bir yudum alır. Nejat'a)* Şu cep konyas-ğı gezdir bakalım evlat. Bize de anamızın çantasın-

da öğretmediler. *(Sigara uzatır.)* Sigara. Merak etme naneli değil!

SİBEL — Sigara da içmez Sevgi.

BABA — *(Büyük bir hayretle)* Sigara da mı içmez? Peki nasıl yaşar bu kek parçası? *(Kahkahalar)*

NEJAT — Yüklenmeyin çocuğa.

BABA — *(Bozuk)* Sen işine bak.

SİBEL — Dans edelim mi?

NEJAT — *(Dalga geçer.)* Sahibim nasıl emrederse. *(Dans ederler.)*

BABA — Biraz yaklaştı. Annen kızmazsa tabii.

SEVGİ — *(Kendini zorlayarak)* A tabii... *(Yaklaşır biraz)* Keyfinizi kaçırmak istemem. Böyle yerlere pek gelmedim.

BABA — Demin söyledin onu, günah çıkartma. *(Elini omzuna atar.)* Soyunsana. *(Kahkaha)* üstündekileri diyorum.

SEVGİ — *(İyice tedirgin)* İyi böyle... Biraz üşüyorumda...

BABA — Ben seni ısıtıyorum şimdi. *(Daha sıkı sarılır.)*

SEVGİ — *(Bocalayarak)* Yapmayın etraftan görecekler.

BABA — Herkes kendi dalgasında aldırma. *(Cep konyasından hızlı bir yudum daha çeker.)* Bir yudum da almaz mısın?

SEVGİ — Hatırınız kırılmasın. *(Bir yudum alır püskürür.)* Özür dilerim söylemiştim. Kusura bakmayın.

BABA — Sahiden cevizmişsin. *(Pis pis sırtarak)* Ama ben cevize bayılırım, hele senin gibi ceviz içi olursa *(Daha sıkı sarılır.)*

SEVGİ — Yapmayın yalvarırım. Hiç erkek arkadaşım olmadı da. Onun için böyleyim.

BABA — *(Pişkin)* Erkek arkadaşın olmadı mı, iyi ya işte daha iyi.

SEVGİ — Sizi rahatsız ettim. Ben gitsem iyi olacak.

BABA — Bırak bu pis numaraları.

SEVGİ — Rica ederim terbiyeli konuşun.

BABA — Anlaşılan Nejat anlatmamış sana.

SEVGİ — Neyi anlatmamış? Nejat Bey'i bugün tanıdım ben.

BABA — Benden duy öyleyse. Çekinmene gerek yok. Rahat hareket et yavru kuş, çünkü ben de senin gibiyim.

SEVGİ — *(Şaşkın)* Anlayamadım ne demek istediğinizi.

BABA — *(Pis bir gülüşle)* Adım baba ama kendim anneyim.

(Kahkaha. Müzik yükselir ışıklar eski halini alırken.)

ESRA — *(Telefonda konuşmaktadır. Babanın kahkahasının yerini Esra'nın kahkahası alır. Müstehcen bir şey konuştukları bellidir.)* Aaa delirmiş herif... *(Kahkaha)* Peki Esmoş ne demiş?... Ben öyle şeylerden anlamam ha... Aman hayatım etraf manyak dolu... *(Kapı zili)* Biri geldi galiba kapı çalıyor. *(Israrla çalınan kapı zili)* Gülümser kapı çalıyor. *(Önder girer.)* Kusura bakma hayatım. Ben seni sonra ararım. *(Telefonu kapar, gider Önder'in yanaklarından öper.)* Hoşgeldin canım.

Ne o rengin sapsarı senin?

ÖNDER — Gördüm onu bugün.

ESRA — Kimi gördün?

ÖNDER — Arabayla ezdiğim çocuğu

ESRA — Bak canım anlaşalım seninle Önce sen o çocuğu ezmedin hafifçe çarptın. Üstelik de o arabanın önüne attı kendini.

ÖNDER — Yalan söyledim size. Çok korkmuştum, yalan söyledim.

ESRA — Önder'ciğim günde yüzlerce kişi trafik kazasında ölüyor. Seninki küçük bir kaza.

ÖNDER — Ama ben yalan söyledim. Herkese, hepinize yalan söyledim. Çok sarhoştum o gece. Önümü görmeyecek kadar sarhoştum. Önüme atlamadı o, ben çarptım ona.

ESRA — Bir kere çok sarhoş bir insan bu dediklerini hatırlayamaz.

ÖNDER — Ben hatırlıyorum anne. O gece de hatırlıyordum. Yalnız korktum. Çok korktum da ondan söyleyemedim.

ESRA — *(Saçlarını okşayıp severek)* Sen küçük bir kedin, yaramaz, tatlı bir kedi.

ÖNDER — *(Ufak bir çocuk gibi büzülür.)* Bugün hastaneye gittim anne. Gidip çocuğu gördüm. Orta ikide okuyormuş. Ablasıyla iki kardeşi daha varmış. Babası bir fabrikada gece bekçiliği yapıyor, annesi de evlere gündeliğe gidiyormuş. Ama söyleyemedim anne. Çok istediğim halde söyleyemedim.

ESRA — Ne söylemek istiyordun?

ÖNDER — Ona çarpanın ben olduğumu. Sarhoş olduğum için çarptığımı. Yalan söylediğimi.

ESRA — Yanlış. Sen ona isteyerek çarpmadın.

ÖNDER — İsteyerek çarpmadım ama sarhoştum. Genç bir çocuğun hayatını mahvettim.

ESRA — Biraz içki içip araba kullanan yalnız sen değil-sinki.

ÖNDER — Ama içkiliydim, sarhoştum araba kullanmamam gerekirdi.

ESRA — Herkes kullanıyor. Gece onikiden sonra çık caddeye araba kullananların yarısı sarhoş.

ÖNDER — Ama onlar kimsenin kolunu kopartmıyorlar.

ESRA — Çok büyütüyorsun canım. Duygulu bir çocuksun sen. İyi bir çocuksun.

ÖNDER — Anne ben gidip anlatacağım doğrusunu.

ESRA — Bak doğrusu şu canım: Sen çocuğa çarpmadın o attı kendini arabanın önüne.

ÖNDER — *(Kararlı)* Doğrusu bu değil... Ben gidip doğrusunu anlatacağım.

ESRA — Diyelim ki gittin, sana inanmazlar ki. Koskoca rapor var elimizde.

ÖNDER — Yalan... Sen de biliyorsun yalan olduğunu... Para verip aldık o raporu...

ESRA — Hep o gevezenin yüzünden.

ÖNDER — *(Kıvrınarak)* Diyemedim anne, sana ben çarptım diyemedim. Her zamanki gibi yalan söyledim. Yandaki koğuşta bir hastamız var, ona geldim dedim.

ESRA — Ben çarptım deseydin ne değişecekti sanki.

ÖNDER — Söyleyebilseydim, anlatabilseydim doğruyu.

belki kendime saygı duyardım. Güvenebilirdim kendime. Ama yapamadım.

ESRA — Yarın avukatla konuşup bir çaresine bakarım.

ÖNDER — Ne yapabilirsin sanki, elinden ne gelir?

ESRA — Yoksul olduklarını söyledin. Annesine devamlı bir iş bulabiliriz. Ne bileyim ben biraz daha para verebiliriz örneğin.

ÖNDER — Para para. Paradan başka bir çıkar yol bulamıyoruz.

ESRA — Kûçümseme. Açamadığı kapı yoktur paranın.

ÖNDER — Para ne yapabilir o çocuğa?Kopan kolunu geri verebilir mi? Yaşama sevincini geri getirebilir mi?

ESRA — Tanımıyorsun parayı.

ÖNDER — Tanımak da istemiyorum.

ESRA — Kolay geliyor sana. Paramız olduğu için böyle konuşmak kolay. Para ne yapabilir ha?.. Bütün çocukluğum yoksulluk içinde geçti. Doydum diyerek sofradan kalktığımı hatırlamıyorum. İşte bu benim diyebileceğim bir çorabım bile olmadı. Yalnızca benim olan bir defter, bir kitap. Hep başkalarının eskilerini kullandım. Hele daha sonra. Büyüyüp genç bir kız olduktan sonra. Kapı kapı dolaşıp bana göre bir işiniz var mı diyen bir genç kızın çektiklerini düşünabiliyor musun? Para ne yapabilir ha?

(Mûzik başlar. Işıklar kararırken)

RAHMİ — Hani nerde kaldı şu zıkkım?

ESRA — *(İçerden)* Şimdi geliyorum.

RAHMİ — *(İç cebinden çıkardığı bir kaseti uyduruk bir Radyo-Kaset çalara koyar. Adı, bayağı bir arabesk*

duyulur.) Annen nerede kaldı? Hiç bu kadar gecikmezdi.

ESRA — *(Elinde eski bir tepsi içinde hazırlanmış bir çilingir sofrası. Biraz yeşil salata, iki üç taze soğan. Bir sahan içinde yemek. Bir küçük şişe rakı, bardak ve bir naylon sürahi su. Tepsiyi masaya bırakır.)* Gelirken Hal'e uğrarım demişti.

RAHMİ — *(Ters)* Buyur demek yok mu?

ESRA — Buyur.

RAHMİ — Bayramdan sonra bayramın mübarek olsun. *(Rakıyı bardağa koyar. Öteki bardağa su alır.)* N'oldu senin iş?

ESRA — Gittim bu sabah, yok dedirtti. Oysa fabrikaya girerken arabasını gördüm.

RAHMİ — Seni böyle gördüyse, suratından düşen bin parça, tabii yok dedirtir adam.

ESRA — Ne yapacaktım, zil mi takaydım?

RAHMİ — Babanla konuştuğunu unutuyorsun galiba. Kazık kadar kız oldun, bir baltaya sap olamadın.

ESRA — Aramıyor muyum? Tabanlarımın altı su topladı dolaşmaktan.

RAHMİ — Ben onu bunu bilmem. Artık sizleri besleyecek gücüm kalmadı. Herkes başının çaresine baksın.

ESRA — Bizleri sen beslemiyorsun, anam besliyor.

RAHMİ — Dağıtırım ağzını burnunu şimdi. Ananı kim besliyor peki?

ESRA — Böyle konuşman ayıp oluyor. El kapısına koşmaktan canı çıkıyor zavallının.

RAHMİ — Kadın milleti değilmisiniz, aynı kaba edeceksiniz tabii. *(Bağırarak)* Buz gibi bu yemek!

ESRA — Ver ısıtayım. *(Yemek sahanını alır, mutfağa geçer.)*

RAHMİ — *(Kaset-çaları kısar.)* Beni iyi dinle küçük hanım. Sana yarın akşama kadar izin. Eğer para kazanmadan dönersen kendine başka bir kapı ara. *(Sessizlik)* Duydun mu dediklerimi? Sana söylüyorum duydun mu?

ESRA — *(İçerden)* Nasıl bir iş yapmamı istersin peki?

RAHMİ — Herkes ne yapıyorsa sen de onu yaparsın. *(Kaset-çalara uzanır. Arabesk yükselir.)*

ESRA — *(Müzik kaybolurken, Esra salonda bir başka yerde aynı konuşmanın devamını bu kez Sevgi ile sürdürür.)*

Ertesi gün de iş bulamadım. O da evden kovdu beni. Akşam vaktiydi. Herkesler evlerine dönüyordu. Ben ortalık yerde kalakaldım. Sokakta. Kimsem yoktu sığınacak.

SEVGİ — *(Öç alır gibi)* İşte o zaman öldürseydin ya kendini.

ESRA — Ölmek istedim.

SEVGİ — Hayır istemedin, isteseydin yapardın.

ESRA — İstedim, ölmek istedim.

SEVGİ — Neden yapmadın öyleyse?

ESRA — Yaptım, yapmadım mı sanıyorsun?

SEVGİ — İş işten geçmişti, sokağa düşmüştün.

ESRA — *(Robot gibi yineler.)* Akşam vaktiydi... Herkesler

evlerine dönüyordu... Kimsem yoktu sığınacak...

SEVGİ — *(Nefretle)* Sığınacak birini bulmuştun ya...
Onun yanında kalsaydın... O pisliğin...

ESRA — *(Dingin)* Ona inanmıştım... Hayatıma ilk giren
erkekti o... Bir umut ışığı olabilir diye düşündüm.

SEVGİ — Peki sonra? Sonra hayatına giren erkekler?

ESRA — En derin yerine attım kendimi. Dubaların dibine.

SEVGİ — *(Zalimce alay ederek)* Evet köprünün en kalabalık saatinde. Vapurlar dolup boşalırken, insan kaynarken ortalık.

ESRA — Onlardan uzakta olsun istemedim. Hepsinin gözü önünde ölmek istiyordum.

SEVGİ — Senin istediğin dikkatleri üzerine çekmekti.

ESRA — Hepsinin gözü önünde. Yaptıklarını yüzlerine çarpmak için. Uzakta olursa bir anlamı kalmayacaktı.

SEVGİ — Kalmayacaktı çünkü o zaman seni kimse kurtarmayacaktı. Ölmek istemedin, ölümden kaçtın sen. Zavallı babam.

ESRA — Asıl zavallı olan benim.

SEVGİ — Bırak bu yerli film numaralarını. Sen her zaman zavallılığı oynamışsındır. Herkes, her zaman senin hakkını yemiştir.

ESRA — Yedi tabii yalan mı? Ufacık bir çocuktum ortada kaldığımda.

SEVGİ — Ne çocuk ama, kan kırmızı.

ESRA — Ben onaltı yaşındaydım. O yaşlı bir adamdı...

SEVGİ — *(Şiddetle sözünü keserek)* Söyleyemessin bunu. Seni çamurdan çıkardı o. Pisliğin içinden. Gırtlığına kadar batmıştın pisliğin içine.

ESRA — Dönüş saatiydi... Herkesler evlerine dönüyordu.

SEVGİ — O zamanda kurtuluşu babamı kandırmakta buldun. Babamı ve zavallı halamı.

ESRA — Ben babamı kandırmadım o beni zorladı.

SEVGİ — Yalan söylüyorsun. Herzaman olduğu gibi, yalan. Yalan.

(Işıklar kararırken müzik başlar. Esra divanda yatmaktadır. Bedriye divanın yanına oturmuş. Ergun girer. Kırk yaşın üzerinde. Daha da yaşlı göstermektedir.)

ERGUN — *(Büyük merak içinde.)* Kendine gelmedi mi hâlâ?

HALA — Biraz önce gözlerini açtı, "Ben nerdeyim, ne oldu bana" diye sordu sonra gene daldı.

ERGUN — Hayati bey'de gecikti. Hiç böyle yapmazdı.

HALA — Taa İç Erenköyün'den geliyor adam.

ERGUN — *(Gözleri Esra'da)* Pek de genç. Çocuk bu adeta.

HALA — Adı ne acaba? Kimi kimsesi yok muymuş?

ERGUN — Hiçbir şey bilmiyoruz.

HALA — Üzerinden nüfus kağıdı falan birşeyler çıkmamış mı kim olduğunu bildiren?

ERGUN — *(Gözleri Esra'ya dikili, sevecen)* Çıkmamış. Belki bir şeyler vardı üstünde de kayboldu o patırtı gürültü arasında. Hay Allah nerede kaldı bu adam?

HALA — Neredeyse gelir. Biraz dinlenirse bir şeyciği kalmaz.

ERGUN — İnşallah. Bizim yolumuza çıkardı Allah. Demek bizimle olmasını istedi. Öyle değil mi?

HALA — Kimdir nedir bilmiyoruz Ergun. Keşke...

ERGUN — Rica ederim abla sokakta mı bıraksaydık yani?

HALA — Hayır canım onu demek istemedim.

ESRA — *(Bütün konuşmaları duymuştur. Kendine gelir gibi oynayarak.)* Nerdeyim ben?

ERGUN — *(Sevinçle)* Buradasınız bizim evde.

ESRA — *(Kötü filmlerdeki gibi oynar.)* Ne oldu bana?

ERGUN — Bir kaza geçirdiniz. Az kalsın... Denizden çıkardık sizi...

ESRA — *(Ağlayarak)* Keşke çıkarmasaydınız... Keşke bıraksaydınız da ölseydim...

HALA — *(Şevkatle)* Öyle söylemeyin yavrum. Daha çok gençsiniz siz. Önünüzde yaşanacak çok güzel günler var. Her şeyin çaresi bulunur yalnız ölümün bulunmaz. *(Genç yaşta yitirdiği kocasını hatırlamıştır.)*

ESRA — *(Aynı kötü, acıklı oyunu sürdürerek.)* Keşke ölseydim... Bıraksaydınız da ölseydim keşke...

ERGUN — *(Acımuştur, perişan)* Dinlenin... Yorgunsunuz...

ESRA — *(Tekrar kendini kaybetme numarası)*

ERGUN — Daldı gene. Çok çekmiş yavrucak... Sen sakın başından ayrılma abla. *(Kapı zili)* Hah, doktor geldi herhalde.

(Işıklar kararır. Salon ışıkları açıldığında zil sesi sür-

mektedir. Salon boştur. Esra'nın sesi.)

ESRA — *(İçerden)* Kim geldi Gülümser?

GÜLÜMSER — *(Gülümser girer. Seslenir.)* Hanımefendi genç bir kadın geldi.

ESRA — *(Girer.)* Kadın değil Gülümser, hanım.

GÜLÜMSER — Özür dilerim efendim. Genç bir hanım geldi sizinle görüşmek istiyormuş.

ESRA — Benimle mi, bu saatte mi? Peki alıver içeri.

GÜLÜMSER — Yandaki salona aldım.

SEVGİ — *(Girer.)* Kimmiş gelen?

ESRA — Genç bir hanımmış. Buraya gelebilir Gülümser. Ne söyleyecekse burada söylesin.

GÜLÜMSER — Söyledim istemedi efendim. Size bir emanet bırakıp gidecekmiş.

ESRA — Emanet mi, Allah Allah, merak ettim şu esra-rengiz ziyaretçiyi. *(Gülümser çıkar biraz sonra Zeynep'le birlikte girer.)* Buyrun buyrun burada konuşalım. Yabancı yok zaten oğlumla kızım. Afedersiniz adınızı bilmiyorum.

ZEYNEP — *(Yoksul ama yakışan bir giysi içinde)* Zeynep efendim. Nihat'ın ablasıyım.

ESRA — *(Anlamamıştır.)* Nihat mı, Nihat da kim?

ÖNDER — Evet... Şeyin ablası anne... Hani arabayla... *(Susar.)*

ZEYNEP — *(Dikkatle Önder'e bakar.)* Evet, arabayla çarp-
tığınız çocuğun ablası.

ESRA — *(Durumu kavramıştır düzeltir.)* Haa, şu arabanın önüne atlayan çocuk.

SEVGİ — İzin ver de ne söyleyecekse söylesin Zeynep hanım.

ZEYNEP — Bugün bir bey uğramış bizim eve. Sizin avukatınızmış galiba. Babama verilmek üzere bir zarf bırakmış. *(Zarfı uzatır.)* Buyrun.

ESRA — Neden yapıyorsunuz bunu? *(Zarfı almaz.)*

ZEYNEP — Zarfın içinde çok para var. Biz fakir insanlarız, babam bu parayı görürse belki geri vermek istemez. O yüzden, eve gelmeden getirmek istedim.

ESRA — *(Blöf yapıp yapmadığını anlamak ister.)* Özür dilirim ama bana biraz çocukça geldi bu yaptığınız.

ZEYNEP — Neden çocukça olsun? Kardeşimin arabasının önüne atladığını söylemediniz mi biraz önce? Yani suçlu olduğunu.

SEVGİ — *(Bu kez deneme sırası Sevgi'ye gelmiştir.)* Ama ilk verilen parayı kabul ettiniz?

ZEYNEP — O zaman haklı olduğumuzu biliyorduk. *(Yiğitçe)* Siz para yedirip raporu değiştirmemiştiniz daha.

ESRA — Ağzınızdan çıkan sözlerle dikkat edin.

ZEYNEP — Kelimeleri seçerek söylüyorum.

ESRA — *(Kızgın)* Anlamadım demek istediğinizi?

ÖNDER — Ben anladım anne.

ESRA — Önder'ciğim, biz Zeynep hanımla konuşuyoruz.

ÖNDER — Ama kardeşine çarpan benim.

ESRA — Hayır Önder sen çarpmadın. Çocuk kendini attı arabanın önüne.

ÖNDER — *(Büyük bir boşalma içinde)* Çok sarhoştum. Arabayı çok süratle sürüyordum. Ve kardeşinize

ben çarptım.

ZEYNEP — *(Önder'i sükunetle dinlemiştir. Esra ve Sevgi'nin gözlerine bakarak.)* İşte bu yüzden almıştık ilk parayı. Haklı olduğumuz için. Ve tabii hastahane masraflarını ödeyebilmek için.

SEVGİ — Bu seferki parayı da protez masrafları için alın.

ZEYNEP — Siz suçlu olduğunuzu kabul etmedikçe almayacağız bu parayı.

SEVGİ — Bir şey söylemek istiyorum.

ESRA — *(Olayın gelişmesinden korkmuştur.)* İzin verir misiniz Sevgi. Size karşı gösterdiğimiz ilgiyi, yakınlığı yanlış anladınız galiba. Kendimizi suçlu bulduğumuz için vermedik o parayı. Ama belki de siz daha fazla para istemek için geldiniz buraya. Neden olmasın, pekala arttırabiliriz parayı...

ZEYNEP — Söylediğiniz çirkin şeylere cevap vermeyeceğim... Ama belki anlamadınız diye bir kere daha tekrar etmek istiyorum, siz suçlu olduğunuzu kabul etmezseniz...

ÖNDER — Ben kabul ediyorum yetişmez mi?

ESRA — *(Kabaca)* Sen sus Önder. Parayı arttırabiliriz diyorum.

ZEYNEP — Anlatamadım galiba...

ESRA — Ben de anlatamadım galiba. *(Kendi yapamadıklarını gördüğünden kızgın ve acı vermek ister.)* Verdiğimiz parayı suçlu olduğumuz için değil, acıdığımız için verdik...

ÖNDER — *(İlk kez annesine karşı çıkmak gücünü bulmuştur.)* Biz kim oluyoruz da başkalarına acıyoruz? Asıl acınacak biri varsa o da biziz.

ESRA — Önder...

ÖNDER — Evet biziz. Benim, sensin Sevgi acınacak halde olan.

ESRA — Önder kendine gel dedim sana!.

SEVGİ — *(Sevinçle gözleri parlar. Zafer kazanmışçasına annesine meydan okuyarak.)* Bırak istediği gibi konuşsun. Yıllardır bekliyordum bu günü.

ESRA — Daha başka neler beklediğini de biliyorum. *(Usul usul Önder'e yaklaşıp.)* İlk kez bana karşı çıkıyorsun, ilk kez. Bunu hiç unutmayacağım...

ZEYNEP — *(Hepsine tek tek bakar, gözleri Önder'in üzerinde durur. Büyük bir sükûnet içinde)* Teşekkür ederim... Rahatsız ettiğim için özür dilerim... İyi geceler...

BİRİNCİ PERDENİN SONU

II. PERDE

SEVGİ — Dayanamıyorum Hala, gün geçtikçe daha zor geliyor yaptıkları.

HALA — Bir müddet benim yanımda kalsan Sevgi'ciğim, tabii eğer izin verirse annen.

SEVGİ — Bir süre sende kalmakla çözülecek bir şey değil Hala. Temelinden çekip koparmak gerek. Düşün bir kere, Önder'i yatılı okula vermeye kalkıyor şimdi de.

HALA — Yavrum Önder'im. Kimsesiz çocuklar gibi. Hiç olacak iş mi bu?

SEVGİ — Yalnız kalınca bildiği gibi oynayacak tabii. Ne-boş'larıyla Meloş'larıyla vur patlasın çal oynasın. Nerde sabah orda akşam. Ama vereceğim bu fırsatı ona. Bir başına bırakacağım.

HALA — Nur içinde yatsın Ergun. Sağ olsaydı yüreğine inerti.

SEVGİ — Her gece düşlerime giriyor. Dün gece gene gördüm.

HALA — Hayırdır inşallah, nasıl gördün? "Rabbi yesir velatü asır rabbitemin bil hayr"

SEVGİ — Hiç konuşmuyor. Yalnızca gülümsüyor. Sanki bir şey anlatmak istiyor gibi.

HALA — Allah hayırlara çıkarsın.

SEVGİ — Aynı sağlığındaki gibiydi. Getirdi iki kuş verdi bana. Zincirle birbirine bağlı iki mor kuş.

HALA — Kuş müjdedir, iyi haber.

SEVGİ — Bir set üstünde oturuyormuşuz. Eski köşkün bahçesi gibi bir yer. Siz de varsınız. Bir köşede me-

kik oyası yapıyorsunuz. Sonra babam giriyor, birden ortalık kararıyor simsiyah oluyor.

HALA — *(Çok duygulu)* Ah canım. Sıkıntıda belki de kim bilir?

SEVGİ — Elinde sazdan yapılmış bir kafes var. İçinde de birbirine altın zincirle bağlı iki mor kuş. Getirip bana veriyor. Ben de kuyunun başına bırakıyorum kafesi.

HALA — Kuşlar sizsiniz. Altın zincir de kardeşlik bağınız zahir. Ama saz kafeste mor kuş ne demek bilemiyorum.

SEVGİ — Ben biliyorum neden konuşmadığını. Ne istediğini biliyorum.

HALA — Her gece de gönderirim ruhuna. Ama bir sıkıntısı var herhalde.

SEVGİ — *(Duymamış gibi sürdürür.)* Biliyorum. Koparın zincirlerinizi demek istiyor. Açık açık söylemiyor da îma ediyor. Al kardeşini uç buralardan. Ben de öyle yapacağım.

HALA — Peki Önder ne diyor, konuştun mu onunla?

SEVGİ — Çok bağlı o kadına.

HALA — Annesi yavrum, elbet bağlı olacak.

SEVGİ — *(Düşte gibi)* Biraz daha büyüse. Güçlenip hesap soracak hale gelse...

HALA — Sen gene de iyi şeyler iste yavrum. Ne de olsa annendir.

SEVGİ — Olmaz olsun öyle anne!

HALA — Sen bilirsin Allahım, ne bitmez çilemiz varmış bizim.

SEVGİ — O mektupları bana verebilir misin Hala? Gerktiğinde delil olarak kullanmak için?

HALA — Belki de hata ettim o mektupları sana göstermekle.

SEVGİ — Rica ederim öyle söylemeyin. Göstermeyip de ne yapacaktınız? Ömür boyu bizleri kandırmasına göz mü yumacaktınız?

HALA — Ama gün geçtikçe kinleniyorsun. Şu haline bak bir. Genç kız demeye bin şahit ister. Paran var her şeyin var, ama bu kin seni, her bi şeyden soğutuyor. Herşeylerden soğutuyor. Okumayı bıraktın, arkadaşın yok, bir yerlere çıkmıyorsun. Nasıl söyleyeyim... Bir sevdiğin, yuva kurmaya karar verdiğin kimse yok. bazen kendi kendime ben sebep oldum diyorum. Çenemi tutamadım ben sebep oldum. (Ağlar.)

SEVGİ — Halacağım lütfen... Sizi üzmem istemiyorum...

HALA — O pis mektupları ne yapacaksın o halde? Kimbilir neler geçiyor aklından?

SEVGİ — Bende dursun ne var sanki?..

HALA — Sizler Ergun'un göz bebekleriydiniz, ciğerpâreleri. Gerçeği bilmek herkeslerden çok senin hakkındı. Büyük olduğun için söyledim sana. Seni annene düşman etmek için değil. (Telefon çalar.) Ay, yüreğim ağzıma geldi...

SEVGİ — Buyrun efendim Ergun beyin evi. Hayır, yok... bilmiyorum nerede olduğunu. Ne zaman geleceğini de bilmiyorum. Olur söylerim. Peki söylerim... Güle güle. (Telefonu kapatır.) Esra hanımın can dostları. Konken gurubundan Esmoş. Gelir gelmez bizi arasın. Başütüne efendim. Başka işleri yok mu bu ka-

dınların Allah aşkına?

HALA — Ne işleri olsun kızım, ekmek elden su gölden. Herkesler bir yol tutturmuş gidiyor işte. İzin verirsen ben de kalkayım.

SEVGİ — Niye acele ediyorsunuz? Hani Önder'i çok özlemiştiniz?

HALA — Gözümde tütüyor, ama, işte ne bileyim. *(Geçirtirmeye çalışır Esra'yla karşılaşmak istemediğini.)* Kim bilir nasıl üzülyordur o meseleye Önder? Çok hassastır yavrum. Ama ne yaparsın yazan yazmış bir kere. Kötü kader işte. Gene de beterin beteri var. Ya ölseydi o çocuk. Verilmiş sadakamız varmış da o kadarla geçiştirildi. Neyse ben kalkayım.

SEVGİ — Sizi ararım. Şu avukatla konuşayım da...

HALA — Aman dikkatli ol kızım. O adamın fazla üzerine gitme.

SEVGİ — Siz merak etmeyin. Öpeyim halacığım. *(Önce el sonra yanak öpülür.)*

HALA — Canım... Yavrum benim... Önder'imi de öp benim için.

SEVGİ — Sizi geçireyim... *(Çıkarlar.)*

(Sahne bir süre boş kalır. Telefon çalar. Mutfak kapısından Gülümser girer.)

GÜLÜMSER — Buyrun efendim. Esranımın evi efendim. Hayır, yok efendim. Berbere gidecekti galiba... Söylerim gelince sizi arar efendim... *(Telefonu kapatır çıkmak üzereyken)*

SEVGİ — *(Girer.)* Kimmiş?

GÜLÜMSER — Sabahat hanım diye biri. Annenizin arkadaşymış. size kahve yapayım mı ister misiniz?

SEVGİ — Hayır teşekkür ederim Gülümser. (Gülümser sokak kapısı tarafından çıkar. Sevgi müzik setine gidip bir parça bulur. Gerilim müziği. Divana sırtüstü uzanır. Işıklar Sevgi üzerinde lokalize olurken...)

(Çocukluk sesi) Babam gelmeyecek mi diploma törenime?

ERGUN — Çocukları öp benim için...

ESRA — Seyahate çıktı baban... Ama dayınla ben burdayız...

SEVGİ — Ben babamı isterim... Babamı isterim...

ESRA — Kadın olarak yaşamaya hakkım yok mu benim?

ERGUN — Ben seyahate çıkıyorum... Çocukları öp benim için...

ESRA — Bak dayın size ne hediyeler getirmiş...

SEVGİ — Gördüm sizi... Gördüm sizi...

ESRA — Ben ot değilim. Yalnız havayla suyla yaşayamam.

SEVGİ — Yalan söyledin bana. Dayın diye yutturdun. Yalan söyledin.

ERGUN — Seyahate çıkıyorum ben... Çocukları öp benim için...

SEVGİ — Babamı isterim... Babamı isterim...

ESRA — Baban seyahate çıktı. Dayın burada.

ERGUN — Öp çocukları benim için...

ESRA — Kadın olarak yaşamaya hakkım yok mu benim?

SEVGİ — Gördüm sizi... Gördüm sizi...

ERGUN — Çocukları öp benim için...

SEVGİ — Gördüm sizi... yalan... Söyledin bana...

ESRA — Evet yalan söyledim... Dayın değildi sevgilimdi...

GÜLÜMSER — *(Girer. Işıklar ve müzik normal halini alır.)*
Avukat bey geldi.

SEVGİ — *(Düşündüklerinden kurtulmaya çalışarak)* Bu-
raya al Gülümser.

İSMAİL — *(Girer. Elli yaşın üzerinde. Çok şık bir kostüm giymiştir. Her şeye o kadar sıcak ve sevgiyle yakla-
şır ki dikkatle gözlemezsek gerçek sanabiliriz...)*

Beni emretmişsiniz Sevgi Hanım.

SEVGİ — *(Sevmediği her halinden bellidir.)* Yazıhaneye
gelmek istemedim, onun için çağırdım sizi.

İSMAİL — Aman efendim rica ederim, nasıl emredersi-
niz. Ben sizin aile dostunuzum. Hem de pek eski
bir dost. Rahmetli Ergun beyle sınıf arkadaşydık
üstelik.

SEVGİ — *(Îmâyla)* Eski bir dost olduğunuzu biliyorum.

İSMAİL — Teşekkür ederim. Sizin doğumunuzda da bir-
likteydik Ergun beyle. Nasıl sevinmişti. İlk çocuğu-
nun hep kız olmasını istiyordu. Ama siz de pek tatlı
bir bebektiniz. Doktorlar, hemşireler sizi görmek
için yarış ediyorlardı sanki.

SEVGİ — Evet, şimdi gelelim konumuza.

İSMAİL — *(Ağzından kapar cümleyi)* Eğer Önder beyin işi
içinse hiç endişeniz olmasın. Kapandı bile denilebi-
lir. Gerçi parayı kabul etmiyorlar ama yarın bir kere
daha deniyeceğim. Zaten ayak direyen bir tek abla.
Neyine güvenip ayak direr bilmem ki. Ama bilirsiniz
her işin bir çözüm yolu vardır. Yeterki çözebilecek
kudrette olabilirsiniz. *(Kendinden emin, tatlı tatlı gülüm-
ser.)*

- SEVGİ** — Bu konuları çözmekteki ustalığınızı bilmeyen yok. Fakat benim asıl söylemek istediğim...
- İSMAİL** — Kızları kabul etmiyorsa parayı, kendi bilir. Biz de bir başka yol deneriz. Bu sefer de peder beye yavaşlarız. Göreceksiniz o mutlaka kabul edecektir.
- SEVGİ** — Ben başka bir iş için rica etmiştim sizi.
- İSMAİL** — Tekrar tekrar affınızı dilerim. Ben de Önder beyin işini soracaksınız sanmışım. Bir kere daha affınızı reca ederim.
- SEVGİ** — Ben ayrılmak istiyorum.
- İSMAİL** — (*Anlamazdan gelerek*) Ayrılmak mı? Evden mi ayrılmak istiyorsunuz?
- SEVGİ** — Hayır, aile ortaklığından.
- İSMAİL** — (*Bocalar.*) Tam anladığımı söyleyemem.
- SEVGİ** — Daha açık bir deyimle mal varlığımı ayırmak istiyorum.
- İSMAİL** — (*Çok bozulmuştur, belli etmemeye çalışır.*) Aaa tabii, elbette. Bu sizin en tabii hakkınız. Yalnız ne var, bu tabii takdir edersiniz ki, pek kolay bir şey değil.
- SEVGİ** — Anlayamadım, nasıl kolay değil?
- İSMAİL** — Hayır, yanlış anlattım galiba. Affınızı reca ederim. Tabii kolay da, yalnız şu var. Rahmetli Ergun bey pek çok şey bıraktı size. Ancak...
- SEVGİ** — Ancak ne? Benimle açık konuşun lütfen.
- İSMAİL** — Gayret edeceğim efendim. Şimdi söyle... Babanız ölmeden önce bütün malını mülkünü Esranımın üzerine yapmıştı. Tabii siz ısrar edersiniz bir yolu bulunabilir. -Ancak reca ederim şimdi söyleyeceğimi bağışlayınız- Böyle bir yola neden baş vurdu-

ğunuzu anlayamadım.

SEVGİ — *(Bozuk)* İzin verin de onun sebebi bende kalsın.

İSMAİL — Elbette bu sizin en tabii hakkınız. Ama bana kalırsa, önce anneniz hanımefendiyle anlaşmaya varmalısınız.

SEVGİ — Yani ben istersem babamdan kalan hakkımı alamaz mıyım?

İSMAİL — *(Çok yağıcı)* Aman reca ederim Sevgi hanımefendi o nasıl söz elbette alabilirsiniz. Yalnız, acizane benim demek istediğim bu hususta önce anneniz hanımefendiyi ikna etmelisiniz.

SEVGİ — İkna etmek mi? Ne demek ikna etmek? Benim yaşıım yirmibir, bu demektir ki, istediğim her an kendi mal varlığımı alabilirim.

İSMAİL — *(Gittikçe daha çok bocalar.)* Hayır ben anlatamadım galiba. Bugün çok yoğun bir gün geçirdim de ondandır.

SEVGİ — Şunu söyleyin bana. Ama açık açık söyleyin : Miras hukukuna göre ben kendi malımı tasarruf edemez miyim?

İSMAİL — Tabii edersiniz, elbette. *(Esra girer.)* İşte benim de ifâde etmeye çalıştığım oydu *(Kaçacak delik kalkmamıştır.)* Beyefendinin bütün serveti Esra hanımefendinin üzerinde görünüyor. Daha doğrusu görünmüyor da nasıl anlatayım, babanız bütün malını mülkünü ölmeden anneniz hanımefendinin üzerine yaptı. Bakın işte gerekli evraklar burada.

(Çantasını açar, göstermek üzere aranırken)

ESRA — Neyi merak ediyormuş Sevgi hanım?

İSMAİL — *(Şaşkınlığı daha da artar, evrakları göstermeyi)*

unutur. Büyük bir özentiyle Esra'nın elini öper.) Sultanım efendim... Nasılsınız?

ESRA — Bir şey mi öğrenmek istedi Sevgi?

SEVGİ — Evden ayrılmaya karar verdim ben.

İSMAİL — İşte bu yüzden şeyi merak etmişte Sevgi hanım... Müsadeniz olursa göstereyim dedim.

ESRA — Ne demekmiş müsade? İnsan kendi malı için izin mi istermiş? Gerek yok İsmail bey, ne istiyorsa ne kadar istiyorsa her an alabilir Sevgi.

İSMAİL — Haklısınız hanımefendi. Ben de biraz önce aynı şeyleri söylüyordum Sevgi hanıma.

SEVGİ — Yok siz biraz daha değişik söylüyordunuz.

İSMAİL — *(Pişkin)* Öyle mi, farkında değilim. Affınıcı reca ederim.

ESRA — Bu ayrılma da nereden çıktı şimdi? Bizim birbirimizden başka kimimiz var?

SEVGİ — *(İğneli)* Bana kalırsa pek kalabalık yaşıyoruz. Kadroda biraz eksiltme yapsak fena olmayacak.

ESRA — *(Havanın gerginleşmesinden korkmuştur.)* Siz gitseniz iyi olacak İsmail Bey. Önder beyin işini de bir an önce halletmenizi istiyorum. Kesin olarak bitmeli o iş. Hiçbir pürüz kalmadan.

İSMAİL — Nasıl emrederseniz sultanım. Biraz önce Sevgi hanıma da ifade etmiştim. O işe bitmiş gözüyle bakabilirsiniz. Sizi rahatsız edecek tek bir pürüz bile kalmayacak.

ESRA — Ellerinden bir kağıt alın. İnsanoğlu bu, hiç güvenmeye gelmez. İş sağlama almakta her zaman yarar vardır. İlerde hiçbir hak iddia etmeyeceğiz filan gibilerden olsun. Ne olur ne olmaz.

İSMAİL — Hay hay sultanım... Pek isabet buyurdunuz. Ben de aynen böyle düşünüyordum.

ESRA — Teşekkür ederiz, sizi yorduk buraya kadar.

İSMAİL — Aman efendim o nasıl söz, hizmetinizde kusur etmeyelim de. Müsadenizle sultanım. Hoşça kalın Sevgi hanımefendi. (Çıkar.)

SEVGİ — Pis yağcı. Her yanından sahtekârlık akıyor.

ESRA — belki de bana fazla bağlı diye kızılıyorsun adama. Unutma ki, yıllardır aile avukatımız. Ta Ergun'un zamanından beri.

SEVGİ — Açıklamaya gerek yok dostunuz olduğunu biliyorum.

ESRA — Senden bir ricada bulunabilir miyim? Bundan böyle isteyeceklerini benden iste Sevgi. Aile işlerimize başkalarını karıştırma.

SEVGİ — Sevsinler aileyi...

ESRA — Senin beğenmediğini biliyorum. Ama çevremizde parmakla gösteriliyoruz.

SEVGİ — Evet bakın da ibret alın. Daha kötü bir örnek göremezsiniz demek için gösteriyorlardır.

ESRA — Ben senin gibi düşünmüyorum. İyi bir örnek olduğumuza inanıyorum.

SEVGİ — Ben de iyi bir örnek olmaya karar verdim ve bu evi terk ediyorum.

ESRA — Önder'siz ne yapacaksın peki? Hani çok sevdiğini söyledin kardeşini?

SEVGİ — Ondan ayrılacağımı kim söyledi. Birlikte oturacağız. Tıpkı babamla halam gibi.

ESRA — Şimdi anlaşıldı rüzgârın ne taraftan estiği. O ca-

dı kandırdı seni değil mi?

SEVGİ — Çok kötüsün.

ESRA — Peki Önder'le konuştun mu?

SEVGİ — Ne gerek var konuşmaya? Artık büyüdü koca delikanlı oldu. Dayanabilir mi yaptıklarına?

ESRA — Sevgi kendine gel!

SEVGİ — Nefret ediyorum senden, iğreniyorum!

ESRA — *(Sıkı bir tokat patlatır.)* Yetti artık.

SEVGİ — *(Hiç beklememiştir.)* Vurdun bana... Vurdun...

ESRA — *(Üzerine gider.)* Kusura bakma Sevgi.

SEVGİ — Dokunma bana!.. Dokunma...

(Işıklar kararırken, Sevgi şöminenin üstündeki babasının resmine doğru gider. Ağlayarak sanki Esra'yı şikayet eder. Esra çıkmıştır.) Vurdu bana... Gördün değil mi vurdu... Seni ne kadar çok özledim, seni ne kadar arıyorum bilemezsin... Kokunu, sesini her şeyini özledim... Hiç olmazsa düşlerimde konuş benimle. Ne yapmam gerektiğini söyle. Önder gün geçtikçe sana benziyor biliyor musun? Gün geçtikçe güçleniyor, kendini buluyor. Geçen gece bir masal kahramanı gibiydi karşı koyarken. Sen nasıl oldu da bu sahtekârların tuzağına düştün? O avukat bozuntusunun hilelerini ben bile anlıyorum sen nasıl oldu da oyuna geldin?

(Işıklar kararırken müzik başlar. Yandığında Esra ve İsmail'i aydınlatır.)

ESRA — Biraz öne hava alanından telefon etti, buraya geliyormuş.

İSMAİL — Çok güzel... O halde söyleyin bakalım, ne zaman vuralım son kurşunu?

ESRA — Hemen bugün. Gelir gelmez.

İSMAİL — *(Gülerek.)* Bakıyorum yeni patronum benden daha baskın çıktı. Boynuz sonradan çıkar kulakları geçer demişler.

ESRA — Lâubalilikten hiç hoşlanmam. Birlikte çalışsak ciddiyet ve saygı isterim. Tabii çıkarınızı düşünüyorsanız. Önce benim adım patron değil Esra...

İSMAİL — Emredersiniz Esra hanım.

ESRA — Bu fena değil. Ama payınızı dahada arttırmak istiyorsanız...

İSMAİL — Nasıl emredersiniz sultanım...

ESRA — Hah bu daha iyi. Peki görelim şu yağlı kurşununuzu.

İSMAİL — *(Çantasından daktilo ile yazılmış bir kağıt çıkarır. Aşırı bir saygıyla Esra'ya uzatır.)* Göz gezdirmek lütfunda bulunmaz mısınız Esra hanımefendi?

ESRA — *(Göz gezdirir.)* Çok güzel olmuş. Daha böyle boş kağıda atılmış bir yığın imza var elimde.

İSMAİL — Gerekirse onları da kullanırız. Ama bence darbenin sizden geldiğini bilmek yeter. Bu bir tek kurşun onu yok etmeye kâfi gelecektir.

ESRA — Ola ki tek kurşun yetmeyebilir.

İSMAİL — O zaman da ötekileri devreye sokarız. Elinizde boş kağıda atılmış bir imza varsa iş kolay demektir.

(Sırıtarak.) Birçok imza varsa çok daha kolay...

ESRA — Şunu açık açık belirtmenizi istiyorum. Şirketten ayrılmasına gönlümüz razı değildir. Tecrübelerinden yararlanmak hakkını bizden esirgemesin. Birlikte çalışalım. Ama bu kez patron olarak değil de

şirketin sorumlu müdürü olarak.

İSMAİL — İzin verirsiniz kendim hakkında bir şey sormak istiyorum.

ESRA — Ergun bey müdür olarak kalırsa sizin durumunuz ne olacak?

İSMAİL — Aynen öyle...

ESRA — Ondan vazgeçmediğimiz gibi sizden de vazgeçmeyeceğimizi söyleriz.

İSMAİL — İzin verirsiniz hayranlığımı belirtmek istiyorum. Kısa zamanda ne göz kamaştırıcı bir ilerleme bu.

ESRA — Kısa değil İsmail bey pek uzun zaman oldu buraya geleli. Şunu da söylemeyi sakın unutmayın. Bu yalnız üçümüz arasında kalacak. Ergun bey, siz, bir de ben... Çocukların asla haberi olmayacak bu iktidar değişikliğinden. Sanırım yeni müdürümüz de böyle olmasını isteyecektir.

İSMAİL — (*Sadistçe*) Görelim bakalım patronluktan müdürlüğe düşmeyi kaldırabilecek mi sevgili Ergun?

ESRA — Siz onun yakın dostuydunuz değil mi?

İSMAİL — Evet hem çocukluk arkadaşı hem sınıf arkadaşı.

ESRA — Peki dostunuzu bu kadar yakından vurmak size zor gelmeyecek mi?

İSMAİL — Size zor geliyor mu? Kızmayın. Hayır, tersine rahatlatacak beni. Ben okula yürüyerek giderken onu şoförü bırakırdı. Ben simit bulamazdım yiyecek, o atacak yer bulamazdı, artıklarını. Sonra beni yanlarına aldılar. Küçük bey, bir lokma daha fazla yesin, bir sayfa daha fazla çalışsın diye şaklabanlık-

tı bütün görevim. Gölgesinde yaşamaktan büyüyemedim. Güdük kaldım.

ESRA — Kurşunlamak için bir değil iki sebebiniz varmış. Birincisi aşağılık duygusu, ikincisi para hırsı...

İSMAİL — Bir şey daha, mücade ederseniz söyleyeyim.

ESRA — Açık kartla oynamayı severim.

İSMAİL — Sizin gibi tapılacak bir kadına hizmet etmek zevki.

ESRA — Sakın bu çizginizi bozmayın. Ne bir adım ileri ne bir adım geri... *(Korna sesi)* Kurbanınız geldi haydi bakalım iş başına.

İSMAİL — Kurbanım değil kurbanımız. Birlikte akıtacağız kanını. Siz gözünü bağlayacaksınız ben bıçağı vuracağım... *(Müzik yükselirken ışıklar alınır.)*

SEVGİ — Konuşmamız gerek.

ÖNDER — Lütfen beni rahat bırak. Hiç kimseyle konuşacak bir sorunum yok.

SEVGİ — Ben hiçkimse değilim. Sen benim kardeşimsin ben de senin ablanım.

ÖNDER — Tamam oraya kadar doğru. Ama kimse hakkında konuşmak istemiyorum, kimseye yön vermek niyetinde değilim.

SEVGİ — Mecbursun. Konuşmanız gereken annen.

ÖNDER — An-ne-miz.

SEVGİ — Tamam annemiz. Annemiz aile şerefimizle oynuyor. Adımızı lekeliyor.

ÖNDER — Hangi adımızı?

SEVGİ — Biz Veziroğullarıyız. Veziroğlu adını lekeliyor.

ÖNDER — Komiklik yapma.

SEVGİ — Hayır yapmıyorum.

ÖNDER — Şimdi de sizin yüz puan değerindeki şu soruyu yanıtlamanızı istiyoruz sayın yarışmacı. Saygıdeğer ailenize Veziroğulları soyadını armağan eden büyük büyük büyük dedemizin ne mene bir yaratık olduğunu biliyor musunuz?

SEVGİ — Ben büyük dedemizden söz etmiyorum.

ÖNDER — Ben ondan söz ediyorum. Vali paşayken yaptıklarından. Padişah efendisine yaranmak için akıttığı kandan, yaptığı çapuldan, talandan. Saray; vücutlarını ortadan kaldırmak için başarılı olamadığı kişileri sevgili büyük dedemize gönderirmiş konuk olarak. O da evsahipliğinin gereğini yerine getirir konuk severliğini ispat edermiş.

SEVGİ — Sen nereden öğrendin bunları?

ÖNDER — Arayan mevlâsını da bulur belâsını da derler. Ben aradım soylu Veziroğullarının ne yaman olduklarını buldum. İstersen büyük büyük büyük dedemizden başlayarak seni de bilgilendirebilirim.

SEVGİ — Sen yalnız kötü taraflarını aramışsın ailemizin. Babamla halam hakkında bir şey söyleyebilir misin örneğin?

ÖNDER — Şunu söylerim. Soylu geçinen bir ailede bu kadar pislik varsa sokaktan gelenlerde daha fazlası olabilir. Kınama hakkına sahip değilim. Ayrıca kulağına bir şey söyleyeyim mi, ben onlardan daha rezilim..

SEVGİ — Kendini göz hapsine almışsın. Pireyi deve yapıyorsun. Bu da senin karakterinin sağlamlığını gösterir.

ÖNDER — Ne karakter ama evlere şenlik. Gerçekleri görmemek için kaçacak delik arayan bir fare. Uzağa

gitme, en son yaşadığımız olayı düşün. Çok istediğim halde nasıl karaktersiz bir insan gibi davrandığımı hatırla.

SEVGİ — Tersine. Alkışlanacak bir davranıştı seninki. Hiç kimse seni mecbur etmediği halde sevgili annemize bile karşı çıktın gerçekler uğruna.

ÖNDER — Ama yalnızca sözde. Konuşma deyince palavranın bini bir para, eyleme gelince fıs.

SEVGİ — Yaptıklarını yeterli bulmuyorsun. Daha fazlasını istiyorsun. Bu da senin karakterinin sağlamlığını gösterir işte.

ÖNDER — *(Kaldığı yerden sürdürür.)* Üstelik Zeynep öyle güzel bir ders verdi ki bize. Ona bir gösteri yapmadan kenarda kalmaya gönlüm razı olmadı.

SEVGİ — Sana güveniyorum. Yarınları heyecanla bekliyorum.

ÖNDER — Yanlış ata oynadığını ber kez daha hatırlatırım.

SEVGİ — Beni dinle mütevazî delikanlı. Şöyle bir karara vardım.

ÖNDER — Verdiğin kararda ben de var mıyım?

SEVGİ — Elbette varsın.

ÖNDER — Öyleyse izin ver de birlikte karar verelim.

SEVGİ — Haklısın özür dilerim. Senin büyüdüğünü hep unutuyorum. Çıkalım bu evden. Ben bakarım sana. Halamla babam gibi birlikte yaşarız.

ÖNDER — Ben bu evi seviyorum ama.

SEVGİ — Hayır şaka yapıyorsun. Sen bu evde olanları sevemezsin.

ÖNDER — Gene benim adıma karar veriyorsun.

SEVGİ — Yalvarırım Önder. Senin kimsesiz çocuklar gibi yatılı okula gitmene gönlüm elvermiyor. Bu evde yaşayanlar boğuyor beni. Düşün bir kere bu sabah vurdu bana.

ÖNDER — Sen kendin için mi, benim için mi çıkmak istiyorsun bu evden?

SEVGİ — İkimiz için de... Nolur kırma beni. Halama da söyledim hak verdi bana.

ÖNDER — Bak Sevgi, bu evde yaşayanların hepsi rahatsız. Bizlerden söz ediyorum. Sen, ben, annem hepimiz. Ayrılalım diyorsun oysa bizim en çok birbirimize ihtiyacımız var. Anneme sevgiyle yaklaşmayı denedin mi hiç?

SEVGİ — Biz bütün köprülerimizi attık, bir arada olamayız.

ÖNDER — Yanlış işte. Onun yaptığı yanlışlara sen yeni yanlışlar katıyorsun.

SEVGİ — Bilmiyorsun Önder bilsen böyle konuşmazsın.

ÖNDER — Ben gene de hoşgörüyü sevgiyle yaklaşmaktan yanayım.

SEVGİ — Babama yaptıklarından sonrada mı?

ÖNDER — Ya babamın ona yaptıkları?

SEVGİ — Bunu söyleyemezsin hayır. Şaka yapıyorsun. Babam ona bütün sevgisini verdi. Bütün sevgisini ve bütün servetini. O ne yaptı buna karşılık?..

(Işıklar kararır. Müzik başlar. Işıklar yeniden açıldığında lokalde oynanan sahne aydınlanır.)

RAHİMİ — (Son derece şık kostümler içinde) Kıyafetimi nasıl buldun damat?

ERGUN — Fevkalade yakışmış size.

RAHMİ — Aynaya baktım da şöyle dedim kendi kendime: Yahu ben bayağı yakışıklıymışım. Yalnız berbere çok bozuldum.

ERGUN — Hayrola neden?

RAHMİ — Bıyıklarımın haline baksana. Daha doğrusu bıyıklarımın yerine bak.

ERGUN — Sahi ne oldu bıyıklarınıza?

RAHMİ — Çok uzamış bıyıklarınız biraz kısaltayım mı dedi. Ben de eh fena olmaz dedim. Bir de ne göreyim, tüysüz oğlanlara çevirmemiş mi it oğlu it. Kusura bakma damat bey, senin yanında böyle ileri geri laf ediyorum. Ama ne yaparsın alışkanlık...

ERGUN — Rica ederim bildiğiniz gibi konuşun. Evet sonra ne oldu?

RAHMİ — Ne olacak, baktım tavşan kuyruğu gibi güdük kalmış ben de, kazı ulan dedim nasılsa bir boka benzemedi. Toptan kazı da, bari bıyığımız var demeyelim.

ERGUN — Esra hanım sizi böyle görünce nasıl şaşıracak şimdi?

RAHMİ — *(Korkuyla)* Esra benim buraya geldiğimi biliyor mu?

ERGUN — Hayır bilmiyor. Söylemeyin dediniz ya, ben de söylemedim. Ama az önce telefon ettim birazdan buraya gelecek. Sadece sana bir süprizim var dedim o kadar.

RAHMİ — Tuh be, keşke gel demeseydin.

ERGUN — Bu kadar yıl sonra özlemiştinizdir kızınızı.

RAHMİ — *(Kendine gelir.)* Özlemez olur muyum? Gözüm-

de tütüyor.

ERGUN — Kimbilir o da nasıl sevinecektir sizi görünce.

RAHMI — Yoo, pek sanmam. O eskiden beri bana değil de annesine düşkündür daha çok. (Araba kornası)

ERGUN — Hah geldi işte. Siz saklanın ben haber verince çıkarsınız.

ESRA — (Çok şık bir gece kostümü giymiştir. Takılar, şapka, eldiven) İyi akşamlar Ergun bey.

ERGUN — (Hayran. Yanağından öper.) Hoş geldin sevgili. Çok şıksın ve tabii çok güzel.

ESRA — Sen şık olmamı istemiyor muydun? (Şımarık) Söyle bakalım neymiş sürprizin?

ERGUN — Seni görmek isteyen bir dost var burada. Eski bir dost...

ESRA — (Heyecanlı) Kimmiş?

ERGUN — Bakalım görünce tanıyabilecek misin? Rahmi bey buyrun...

(Kapı açılır. Rahmi korkuyla girer. Şaşkın şaşkın Esra'ya bakar. Esra babasını görünce şaşırır ama çabuk toplar kendini.)

ESRA — Şuraya bakın kimler gelmiş... Babacığım hoş geldin.

RAHMI — (Böyle karşılanmayı hiç beklememiştir.) Vay be, bizim Satı'nın haline bak. Güzellik kraliçesi gibi. Sokakta karşıma çıksan tanımazdım valla. (Sarılır.)

ESRA — Annem nasıl, sağlığı yerinde ya?

RAHMI — İyi iyi hiç merak etme... Günlerce gecelerce senin peşinden ağladı. Ama sonra... (Söylemekten vaz-

geçer.)

ERGÜN — Ben çıkayım siz baba kız rahat rahat konuşun. Kimbilir birbirinize söyleyecek ne çok şeyiniz vardır.

RAHMİ — Yok siz çıkmasanız da olur damat bey. Senin yanında da rahat konuşuruz biz.

ERGÜN — Zaten telefon etmem gerekiyordu. Siz keyfinize bakın. *(Çıkar.)*

ESRA — *(Değişmiştir.)* Nasıl buldun burayı?

RAHMİ — Hani memnun olmuştun beni gördüğüne?

ESRA — *(Kızgın)* Burayı nasıl buldun dedim sana?

RAHMİ — Yetti be. Adamı sıkboğaz edip üstüne üstüne gelme.

ESRA — Kibar bir evde olduğunu unutuyorsun galiba. O pis konuşmalarını çöplüğüne sakla sen. Söyle, nasıl buldun burayı?

RAHMİ — Bizim Alişan görmüş resmini gazetede... Bu senin kız değil mi dedi. Ben de evet galiba o dedim. peki onun adı Satı değil miydi, bak burda Esra yazıyor dedi, aklımı karıştırdı. Gazeteyi anana götürdüm. Bak bakalım bu bizim Satı değil mi dedim. Bakar bakmaz tanıdı. Ne de olsa ana gözü.

ESRA — Annem nasıl?

RAHMİ — Çok iyi de biraz zayıf tabii. İki kere hastaneye yatırdım şimdi on beşte bir kontrole gidiyor.

ESRA — Peki sonra nasıl buldun buranın adresini?

RAHMİ — Doğru gazeteye gittim tabii. Bu Esranım benim kızım, ama şimdi adresini bulamıyorum dedim. Aşkolsun adamlara onbeş dakika içinde bulup elime verdiler adresi. Eğer seni kandırabilirsem bir de rö-

portaj yapacaklarmış ikimizle.

ESRA — Tamam anlaşıldı. Bu sırtındakileri Ergun'a al-
dırdın değil mi?

RAHMİ — Yo ben aldırmadım. O kendisi istedi. Hatta he-
men valde hanımı da al gel dedi ama seni görmeden
bir şey yapmak istemedim ben.

ESRA — Şu ana kadar ne olmuşsa olmuş. (Ergun'un çık-
tığı tarafa doğru bakar.) Ama şu andan itibaren be-
nim dediklerimin dışında bir adım atarsan geldiğin
çöplüğe geri dönersin.

RAHMİ — Kendine gel küçük hanım, babanla konuştu-
ğunu unutma.

ESRA — *(Duymamış gibi)* Eğer benim gibi yaşamak isti-
yorsan çeneni tut ve bana danışmadan ağzını açma.

RAHMİ — Peki nasıl istiyorsan öyle olsun.

ESRA — Annemin haberi var mı beni bulduğundan?

RAHMİ — Yok yahu nerden olacak. Daha bu sabah gelip
buldum izinizi. O saatten beri de giyimdi, kuşamdı,
berberdi derken akşamı ettik işte.

ESRA — İleri geri bir şey söylemedin umarım.

RAHMİ — Evden ayrıldığından beri ne yaptığını bilmiyo-
rum ki bir şey söyleyeyim. *(Gülerek)* Sade adın de-
ğişmiş. Bizim Satı gitmiş, yerine Esranım gelmiş.
Haa, yalnız damat bey birşeyler geveledi ama ne de-
mek istediğini anlamadım.

ESRA — Ne sordu sana?

RAHMİ — Yok canım bir şey sormadı da, şey dedi: Dayı
bey bizimle çalışıyor görmek ister misin dedi.

ESRA — Sen ne cevap verdin peki?

RAHMI — Ne dayısı dedim tabii. Bizim karının Allah'tan başka kimsesi yoktur ki Satı'nın dayısı olsun. İyi dememiş miyim? Sahi kim bu dayı bey yahu?

(Işıklar kararır. Müzik. bir önceki sahnenin devamı)

SEVGİ — Babam ona her şeyi verdi. Bütün sevgisini bütün servetini. O ne yaptı buna karşılık?

ÖNDER — İkinizin arasında yorulдум. Kendimi yaşlı ve yorgun hissediyorum.

SEVGİ — Karar veremediğin için. Bir karar versen... Verbilsen...

ÖNDER — Nasıl bir karar vermemi isterdin?

SEVGİ — Babama yaptıklarını sana da yapmasına izin verme. Güçlü olduğunu göster ona. Tıpkı geçen akşam yaptığın gibi. Ne güzel bir başlangıçtı o. Devam et. Sürdür bu tavrını.

ÖNDER — Biliyor musun küçükken seni kaybedeceğimden çok korkardım. Her okul dönüşü seni pencerede bekler, ya bu akşam gelmezse... Ya onsuz kalırsam... Ya beni bırakıp giderse diye eve gelişini heyecanla beklerdim.

SEVGİ — *(Çok mutlu olmuştur duyduklarından.)* Bunları bana hiç söylemedin.

ÖNDER — Ama büyüdükçe bu tutkunun yerini garip bir korku almaya başladı. Yalnız sana karşı duyduğum bir korkuydu bu. Bildiklerimden korkuyordum. Öğrenmek istediklerimden korkuyordum. Yapabileceğim tek şey vardı. Babamın ailesine sığınmak. Orda bulduğum her çamur beni sana karşı güçlü kılıyordu.

SEVGİ — Beni karşına almandan çekinmiyorum. Doğal

bu. Çünkü senin güçlenmeni, güçlenip işte ben buradayım demeni isteyen tek kişi benim. Senin yalnızca ablan olmak yetmedi bana. Bir anneye de ihtiyacın vardı çünkü.

ÖNDER — İşte en büyük yanlışın. Hep onun yerini almak istedin sen.

SEVGİ — Hayır yanıyorsun. Onun yerini almak istemedim, eksik bıraktıklarını tamamlamak istedin. Hem babama karşı hem sana karşı. Ancak sevgiydi bu, katıksız sevgi.

ÖNDER — Öyle nefret ediyorsun ki, o yürekte sevginin yeşermesi mümkün değil. Sevgi vermek isteğidir. Sen yalnızca almak istedin.

SEVGİ — Tersine hep verdim. Hele onu kaybettikten sonra bütün sevgimi yalnız sana verdim. Bölüşmek zorunda kalmayasın diye hayatıma hiçbir erkeğin girmesine bile izin vermedim. İnkâr edemezsin bunu.

ÖNDER — Önceleri ben de öyle sanmıştım. Ama sonunda ayaklarım suya erdi. Beni nefretine ortak etmek istediğini anladım. Büyüyüp güçlü bir erkek olmamı bekliyordun doğru. Ama asıl beklediğin...

SEVGİ — (*Sfenks gibi*) Babama yapılanların öcünü almak.

ÖNDER — Bir kobay gibi gözlüyordun beni. Güçlendikçe taşıyacağım zehirin dozunu arttıracaktın.

SEVGİ — Zehir değil sana kendini bulduracak ilaç o.

ÖNDER — Bunu anlayınca güçlü olmak yerine güçsüzlüğü seçtim. Çekmek istediğin yerin tam karşısında olmak. Belki de yalnızca sana karşı gösterdiğim bir tepkiydi bu. Ezmek yerine ezilmek, vurmak yerine

yumruk yemek. Önceleri yadırgadım. Sonra alıştım. Şimdi hoşuma gidiyor.

SEVGİ — Geçici duygular bunlar. Yakında yepyeni doğacaksın kendinden, ıslıl ıslıl...

ÖNDER — Hasta oldum diyorum sana. Çekişmeniz hasta etti beni. İkiniz de kendinize göre bir Önder bekliyordunuz benden. Ama istediğiniz ben değilim. Kendinizi istiyordunuz bende. Ona göre saygılı, uysal, etliye sütlüye karışmayan bir oğul. Sana göre güçlü, hesap sormak için bilenmiş, hatta kan dökücü bir kardeş.

SEVGİ — Hayır öyle bir şey istemedim.

ÖNDER — Sonunda üçümüzün de yadırgadığı bir Önder çıktı ortaya. Hasta ve umutsuz biri. Korkak, tedirgin, erkekten çok kadına yakın bir doğa harikası...

SEVGİ — *(Duyduklarından şaşkın ve üzgün.)* Seni bu kadar üzdüğümü bilmiyordum. Bencillik ettim bağışla beni. Belki babam için düşündüklerim de yanlıştı.

(Işık kararır. Müzik başlar. Önder'le Sevgi'nin konumundaki Esra ve Ergun'u aydınlatır.)

ERGUN — O kandırdı seni.

ESRA — Hayır. Çok önceden hazırlamıştım her şeyi.

ERGUN — Uyarabilirdi, bunca yıllık dostum.

ESRA — Ben istedim. Senin elinden aldığım imzaları hatırlasana. *(İmzayı elinden aldığı günkü gibi)* İmzam çok çirkin. Bana yeni bir imza atmayı öğret.

ERGUN — *(Gülerek)* Günlerce gecelerce yeni bir imza aramıştık sana,

ESRA — *(Aynı oyun)* Senin ki çok güzel, seninkine benzetmek istiyorum imzamı.

ERGUN — Bu kadar akıllı olabileceğini sanmıyordum.

ESRA — Çünkü sana göre akıl da her nimet gibi zenginlerin hakkıydı.

ERGUN — Doğru, belki de öyle düşünüyordum.

ESRA — Ama benim geldiğim yer başkaydı. Bizler hep bir yerlere tırmanmak için savaşıyoruz. Bir de yükselmeye başladık mı engel tanımıyoruz artık. Tek bir korkumuz vardır, geldiğimiz yere geri dönmek. En büyük düşmanımız, içinden çıktığımız o çöplüktür.

ERGUN — (*Hayran*) Ne güzel anlatıyorsun hayat felsefesi.

ESRA — Siz buna hayat felsefesi dersiniz biz yaşama fırsatı. Bu fırsat elimize geçti mi yok etmekten çekinmeyiz.

ERGUN — Yok etmene gerek yoktu ki zaten her şeyim senindi.

ESRA — Bizim hep acelemiz vardır. Sizler bekleyebilirsiniz ama bizler durunca düşeceğimize inanırız. Peki şimdi de sen cevap ver, hayatının pazara çıkarıldığı böyle bir oyunda neden sustun, neden karşı koymadın hiç?

ERGUN — Önce düşündüm karşı koymayı. Sonra nedendim kendi kendime, ha bir gün önce ha bir gün sonra. Benim kaybedecek bir şeyim yok ki. Her şey zaten senindi. Senin ve çocuklarımdan.

ESRA — Duygu sömürüsü yapma.

ERGUN — Hayır yapmıyorum. Şöyle düşündüm, isteseydin beni bütün bütün uzaklaştırabilirdin. Ama yapmadın, hatta en yetkili kişi olarak işin başına getirdin. Bu neyi ifade eder sence?

ESRA — Sana ihtiyacım vardı da ondan.

ERGUN — Kabul etmeyeceğimi düşünmedin mi hiç?

ESRA — Hiç düşünmedim. Bensiz yapamayacağını biliyordum.

ERGUN — Sen de bensiz.

ESRA — Bazı konularda.

ERGUN — Haklısın bazı konularda. Sana her konuda yetebilmeyi çok isterdim. Ne yazık ki çok geç karşılaştık. Aramızda bir ömürlük zaman vardı. Ya sana bütün bütün elveda diyecektim ya da bazı küçük yanlışlarına göz yumacaktım.

ESRA — Geceleri her uyanışımda beni seyrederken yakalardım seni. Hayranlıkla. Tutkuyla. Ama hepsi o kadar.

ERGUN — Güçsüzdüm, tükenmişim. Başvurmadığım doktor kalmadı. Çözemiyorlardı. Zaman geçiyordu sana yaklaşıyorlardım. Bir karabasan yaşamaya başladım. Kendimi öldürmem yetseydi öldürürdüm. Ama daha en az üç beş yıl sizlerle olmalıydım. Yapacak tek şey vardı.

ESRA — Kadınlığımın en güzel yıllarıydı. Sonunda dayanamadım odalarımızı ayırdım.

ERGUN — Hiçbir şey bu kadar acı veremezdi bana. Ama çaresizdim yapmam gerekiyordu. İşte tam o sıralarda karşıma çıktı. Önder'in sünnetinde basılan resimlerden tanımış seni. Ben dayısıyım dedi, uzun zamandır izini kaybetmişim dedi.

ESRA — Ve böylece de yanlışlar dizisine bir yenisi daha eklendi.

ERGUN — Ama ihtiyacın vardı. O yanlışlarla yaşamak

zorundaydın. Her zaman elinin altında bulunacak bir erkeğin olmalıydı. Dayı bey en uygun adaydı bence.

ESRA — Onu da biliyordun demek?

ERGUN — Önce bilmiyordum, sonra öğrendim.

ESRA — Hayatıma ilk giren erkekti o. Sevgiyi ilk tattığım erkek.

ERGUN — Önce hiç şüphelenmedim. Hatta sevindim bizi bulduğuna. Ne de olsa yakın akrabanızdı. Baba yarısı. Belki seni oyalayabilirdi.

ESRA — Peki nasıl göz yumabildin bütün bu çirkinliklere?

ERGUN — Seninle olmayı istemek acı çekmeyi de birlikte getiriyordu. Ya seninle birlikte olacak acı çekecektim ya da büsbütün sensiz kalacaktım. Ben birinci yolu seçtim. Çünkü sensiz olmaya dayanamayacağımı biliyordum. Üstelik korkulacak bir rakip de değildi. Ancak senin bedenini alabilirdi benden. Zaten ben de savaşmadan verdim bunu ona. Hatta yardımcı oldum.

ESRA — O zamanlar farkedememiştim verdiği acıyı. Birlikte olmamız yetiyordu. Her şeye razıydım. Beni satmasına bile. Sonra sen çıktın karşıma. Güçlü olmanın tadını öğrettin bana. Çocuklarımız doğdu ana olmuştum. Hazır değildim anne olmaya. Ama olsun bir masal dünyasında yaşıyordum. Babamda bulamadığım bütün şefkati sende buluyordum. Şımartıyordun beni hoşuma gidiyordu. Ama güçlü olmanın tadına vardıkça yetmemeye başladın bana. Onu özlediğimi farkettilim. Nerde bulacağımı bilmiyordum ama özlüyordum.

ERGUN — Ezebilmek için yanında olması gerekiyordu.

ESRA — Onu istiyordum. Hem erkek olarak hem yaptıklarının hesabını sormak için. Her gün, her saat ona sahip olmanın ve azar azar yoketmenin keyfini yaşamak istiyordum.

ERGUN — Ama sonunda gene sattı seni. Bu kez başkalarına değil de bana sattı...

(Işıklar kararır. Müzik. Işıklar açıldığında duvara asılı resimler üç olmuştur. Baba, Önder, Esra.)

GÜLÜMSER — Siz buyrun efendim ben haber vereyim.

ZEYNEP — *(Elinde kır çiçeklerinden bir demet vardır. Sevgi girer. Sade basit giyiminin yerini daha özenli bir hava almıştır. Saçları yapılı. Genel havası Esra'yı andırır.)*

SEVGİ — Hoş geldin Zeynep.

ZEYNEP — Size kır çiçeği getirdim. Doğum gününüz kutlu olsun.

SEVGİ — Çok incessin teşekkür ederim. *(Gülerek)* Bu yıl son, önümüzdeki yıl doğum günü kutlamalarına bir süre ara veriyorum.

ZEYNEP — Hayrola neden?

SEVGİ — Yirmi beşi geride bıraktın mı, doğum günü kutlamak zor geliyor insana. *(Kahkaha)*

ZEYNEP — Nihat'tan mektup aldım size saygılarını yolluyor.

SEVGİ — Alışabilmiş mi gurbete?

ZEYNEP — Çok rahatım diyor. Tabii dil konusunda biraz zorlanıyormuş hâlâ. Ama yakında üstesinden geleceğim diyor.

SEVGİ — Bir şeye ihtiyacı olursa haberim olsun. Senin kurslar nasıl gidiyor?

ZEYNEP — Çok iyi. Yalnız muhasebe kursları için ek ders uygulamak istiyor hoca. Size sormadan evet diyemedim.

SEVGİ — Yarın git hemen evet de.

ZEYNEP — Ancak perşembe ve cuma günlerini ayırabiliyormuş. O zaman da her gün izin istemem gerekiyor.

SEVGİ — Öğleden önceleri çalışıyorsun ya yeter. Sen hemen yarın evet de.

ZEYNEP — Teşekkür ederim çok iyisiniz.

SEVGİ — İyilik olsun diye yapmıyorum. Kursu bitirip işi ni daha iyi öğren ki, şirket daha çok kazansın. Şaka bir tarafa biz kardeşiz seninle.

GÜLÜMSER — Avukat geldi Sevgi Hanım.

SEVGİ — *(Düzelterek)* Avukat bey geldi Gülümser'ciğim.

GÜLÜMSER — Özür dilerim efendim.

SEVGİ — Söyle gelsin.

ZEYNEP — Ben izninizi alayım.

SEVGİ — Akşama arkadaşlar gelecek sen de kal birlikte olalım. Hem bize yardım edersin.

ZEYNEP — Ben sizi rahatsız etmeyeyim.

SEVGİ — Yabancı yok içlerinde. Hepsi bizim çocuklar. Pastayı birlikte keser sonra bir yerlere çıkarız.

İSMAİL — *(Girer. Her zamanki gibi yağcı. Sevgi'yi Esra'nın yerine koymuştur şimdi. Konuşurken yeni kelimeler kullanmaya özen gösterir. Sevgi'nin elini büyük bir incelikle öper.)* Sultanım efendim beni emret-

mişsiniz.

SEVGİ — Bugün şirkete uğrayamadım. Doğum günü için hazırlık yapmak gerekti.

İSMAİL — Sabah telefon edip kutlayamadım sizi. Ama süpriz hakkımı koruyorum.

SEVGİ — Zeynep hanımın bir ricası var sizden.

İSMAİL — Özür dilerim görmedim sizi.

ZEYNEP — Rica ederim efendim.

SEVGİ — Zeynep hanım haftanın öteki günleri de gelmeyecek şirkete, haberiniz olsun.

İSMAİL — Aman sultanım ne kadar incesiniz. Siz öyle uygun gördükten sonra lafı mı olur, nasıl emreder-seniz?

SEVGİ — İş prensiplerine dikkat etmekte her zaman yarar vardır. Dil konusunda da gittikçe daha başarılı oluyorsunuz.

İSMAİL — *(Yılışık)* Gerçekten başarılı mı buluyorsunuz? Ben de bir fırsat çıksa da sorsam diyordum hanımefendiye. Hatta geçen gün Zeynep hanıma soruyordum öyle değil mi, izafi karşılığında ne kullanacağız diye. Ama çabuk öğrendim, göreceliymiş.

SEVGİ — *(Kahkaha)* Göreceli ha, çok hoşsunuz.

İSMAİL — Yarın gitmesi gereken iki ihale dosyamız var. Evdeyken iş konuşmaktan hoşlanmadığınızı biliyorum ama acaba imzalarını...

SEVGİ — *(Keserek)* Ön hazırlıklarını yaptınız mı?

İSMAİL — *(Sormak istediğini anlamıştır, gülümseyerek)*
Hiç kuşkunuz olmasın.

SEVGİ — İnsanoğlu bu, güvenmeye gelmez. Biz hazırlığı-

mızı yapalım da... *(Sanki Esra konuşuyor.)*

İSMAİL — Her şey hazır merak buyurmayın.

SEVGİ — Bir de gazete ilanlarını soracaktım, perşembe günü mutlaka çıkıyor değil mi?

İSMAİL — Bütün bu gazetelerin Türkiye sayılarında. Metni okumamı emreder miydiniz?

SEVGİ — Evet okuyun. Hazır Zeynep hanım da buradayken birlikte karar verelim.

İSMAİL — Emredersiniz sultanım... *(Çantasından çok özenle hazırlanmış bir dosya çıkarıp okur.)* Beş yıl önce bugün yitirdiğimiz Veziroğlu şirketler yönetim kurulu başkanı sevgili annemiz Esra...

SEVGİ — *(Keserek)* Yönetim kurulu başkanı demeye gerek yok. Yalnızca sevgili annemiz yeter.

İSMAİL — *(Not alarak)* Emredersiniz sultanım!.. *(Okur.)* Sevgili annemiz Esra Veziroğlu'nu ve pek genç yaşta yitirdiğimiz biricik kardeşim Önder Veziroğlu'nu bu yıl da eksilmeyen acılarla anıyoruz. Nur içinde yatın. Veziroğlu şirketleri gurubu başkanı Ergun Veziroğlu kızı Sevgi Veziroğlu...

ZEYNEP — Ergun Veziroğlu kızı demeye gerek var mı?

SEVGİ — Bilmem ki... Siz ne dersiniz İsmail bey?

İSMAİL — Bana kalırsa sadece Sevgi Veziroğlu demek yeterli sultanım. Geçen yıl böyle yazılmasını emretmiştiniz diye Ergun Veziroğlu kızı dedim.

SEVGİ — Haydi bu yıl da böyle kalsında önümüzdeki yıl düşünürüz tekrar.

İSMAİL — Şimdi bana mücadele edecek misiniz şey için...

SEVGİ — *(Gülerek düzeltir.)* İzin verecek misiniz?

İSMAİL — Minik sürprizim için izin verecek misiniz?

(Kapıya doğru gider kapıyı açar. Araba üzerinde hazırlanmış mumları yanan, çiçeklerle süslü 3-5 katlı, görkemli bir doğum günü pastasını çok şık bir çocuk garson iterek getirir. Gülümser de yanlarındadır.)
Doğum gününüz kutlu olsun...

HEPSİ — Doğum gününüz kutlu olsun.

SEVGİ — (Mutlu) Hepinize teşekkür ederim. (Telefon çalar.)

GÜLÜMSER — Alo... Bir dakika sorayım efendim... Sizi arıyorlar Sevgi hanım.

SEVGİ — Kimmiş?

GÜLÜMSER — Çingo mu dedi, çengi mi pek anlayamadım.

SEVGİ — (Kahkaha) Alo Sevgi buyrun... Ha Cengiz sen misin? (Kahkaha) Bizim Gülümser sana yeni bir isim buldu. Çengi diyor Çengi...

Hayır canım bu gece briç partisini iptal ediyoruz. Tabii bu geceydi şaşkın... Sen herhalde başka birinin doğum günüyle karıştırdın. (Kahkaha) Cumar-tesi oynarız. Tabii buyursun. Yeni bir briç ustası arıyoruz zaten...

(Sevgi'nin telefona gidişiyle başlayan lokal sürer. Son sözler söylenirken yanan pasta mumlarıyla Sevgi vardır ışıklı gözüken...)

İKİNCİ PERDENİN SONU

SAZ KAFESTE MOR KUŞLAR

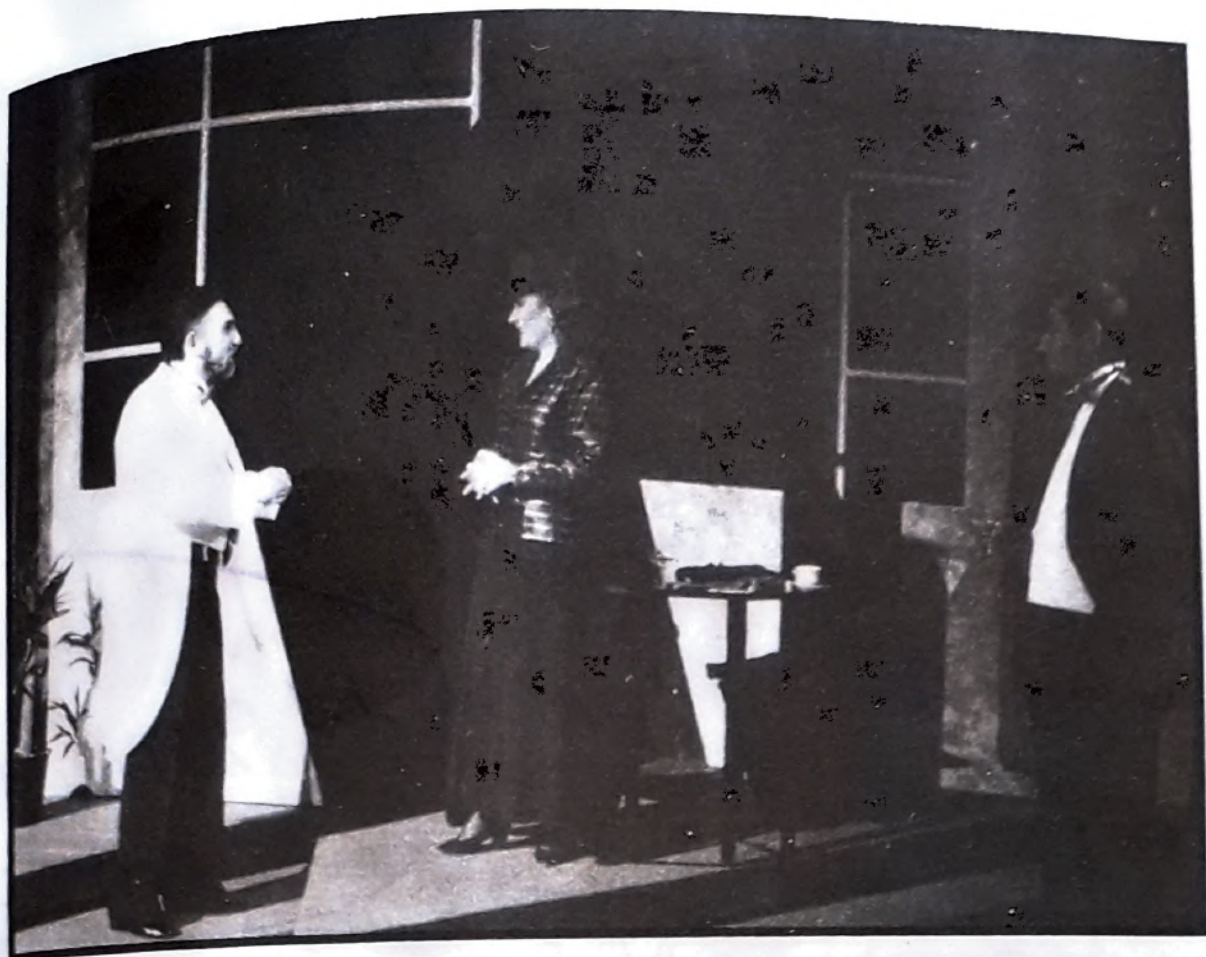
(2 Bölüm)

Yazan	:	Semih SERGEN
Rejisör	:	Murat KARASU
Reji.Ast.	:	Oğuz TUNÇ
Dekor	:	Cem KÖROĞLU
Kostüm	:	Esra SELÂH
Işık	:	Fahrettin ÖZEN
Koreograf	:	İhsan BENGİER

Esra	:	Nurcan SÜRER
Sevgi	:	Hülya GÜLŞEN
Önder	:	Oğuz TUNÇ
İsmail	:	Savaş TAMER
Rahmi	:	N. Hakan GÜNEY
Hala	:	Rengin SAMURÇAY
Ergun	:	Haydar GÜLTEPE
Zeynep	:	Pelin DİKMENOĞLU
Gülümser	:	Elvan KARAMANOĞLU
Dansçılar	:	Aşiyân Dilara ÇETİN Esra GÜNKENT

Sahne Amiri	:	Cem GEDİK
Işık Kumanda	:	Yılmaz ERTEKİN
Kondüvit	:	Turgay MERİH
Suflöz	:	Nesrin GÜLÖKSÜZ

(İlk oynanış 17 Mart 1992, Küçük Tiyatro)



ISBN 975-17-1415-X



9 789751 714152

10.000 TL.